

C.C.DENGİZ

HÜDDAM

“Neyden Korktuğuna Dikkat Et.”

HÜDDAM

"Neyden korktuğuna dikkat et..."

C.C.DENGİZ

Bu kitap şu adreste satılmaktadır <http://leanpub.com/huddam>

Bu versiyon şu tarihte yayımlandı 2014-01-31

This is a [Leanpub](#) book. Leanpub empowers authors and publishers with the Lean Publishing process. [Lean Publishing](#) is the act of publishing an in-progress ebook using lightweight tools and many iterations to get reader feedback, pivot until you have the right book and build traction once you do.

©2014 C.C.DENGİZ

Kitabı tweetleyin!

C.C.DENGİZ'a kitabını şu adresten [Twitter](#) tanıtarak yardımcı olun!

Kitap için önerilen hashtag [#hüddam](#).

Kitap için diğerleri ne demiş merak ediyorsanız bağlantıya tıklayarak hashtagları arayabilirsiniz:

[https://twitter.com/search?q =#hüddam](https://twitter.com/search?q=%23hüddam)

İçindekiler

Birinci Bölüm	1
-------------------------	---

Birinci Bölüm

-1-

Bir Yıl Önce, 10 Temmuz, 00:34

“Daha fazla ısrar etmeyin, uğraşmayın artık benimle! Sizin istediğinizi yapmam mümkün değil!”

“Nasıl isterseniz. Ama unutmayın, başınıza gelenlerin... Sona ermesi sizin elinizde.”

Telefon birden kadının yüzüne kapandı. Biraz daha directse, lafı biraz daha uzatsa kabul edebilirdim belki diye geçirdi içinden. Ancak konuştuğu kişinin sabırsız ses tonundan böyle bir niyeti olmadığı belliydi. Olayın tartışma haline dönüşmesine fırsat vermeden sözü kestirip atmış ve bütün iplerin elinde olduğunu belirtir şekilde görüşmeyi sonlandırmıştı. Cep telefonunun ekranına boş gözlerle baktığı sırada, şimdiye kadar ikna yolu ile pek çok insanı kendi doğrularına inandırmayı başarmış biri olarak, bu sefer inisiyatifi ele alamadığı gerçeğini acı da olsa kabullenmişti.

Telefonu masanın üzerine bırakırken, bakışlarını odanın kapısına doğru çevirmeye korkuyordu. Sanki hemen yatağına yatsa, battaniyeyi başına kadar çekip gözlerini de sımsıkı yumsa her şey olması gerektiği normallikte devam edecek ve ertesi sabah da : “Oh, hepsi aptal bir rüyaymış sadece” diyecekti. Ellerini göğsünün üstünde kavuşturarak ürkek gözlerle camdan dışarı, şehrin parıltı dolu gecesine baktı. Orada pek çok insan, gerçeklerden habersiz gündelik hayatlarına devam ediyordu. Tekrar onlardan biri olabilmeyi ne kadar çok isterdi.

Keşke...

Arayan numaranın cep telefonunun ekranında görünmemesine rağmen kim olduğunu bildiği için geri arayıp istediklerini kabul ettiğini söylemeyi düşünürken, duyduğu tıkırtılardan evin içinde birinin dolaşmaya başladığını fark etti. Arkasını dönerek sırtını cama dayadığı esnada ayak seslerinin yanı sıra bir çuvalın hışkırdamasına benzer sesler de işitti. Çuval olduğunu biliyordu çünkü bunu ilk duyuşu değildi. Sokak kapısı açık mıydı? Hayır, eve girerken bütün kapıları kilitlemiş, üç kez de kontrol etmişti.

Bakmaya korktuğu şey odanın kapısından işte yine yavaş adımlarla giriyordu. Ve kadın yine şaşırmıştı. Hala şaşıyor olabilmesine de hayret etmişti. Davetsiz misafiri hiç değişmemiş, hep aynı kalmıştı. Kendisi seneler içinde büyümüş, değişmiş olmasına rağmen o ilk gördüğü yaşta ve görünümdeydi. *Acaba kötülük insanı diri mi tutuyor* diye düşündü. Fakat bakışlarının eskisinden daha korkunç, daha sapıkça olduğu aşıkardı. O bakışları asla unutamazdı.

Kapının ağzında bir elinde kürek, diğer elinde kömür çuvalıyla durmuştu davetsiz misafir. Nasırlı iri elleri, yüzü, üstü başı simsiyah is içindeydi, ayakkabılarını bile çıkarma zahmetine girmeden bütün pisliğiyle evin içinde salınmaktaydı işte. Aranan gözleriyle etrafına bakınırken nihayet ev sahibinin ürkek gözlerini buldu. Ve ürkünç görüntüsünü daha da pekiştiren o sesiyle: “Güzelim, özledim seni. Gene bir ziyaret edeyim dedim.” Dedi hırlamayla karışık. Küreğiyle kömür çuvalını kapının kirişine dayadı, ellerini ovuşturarak yaklaşmaya başladı.

“Beni annene babana şikayet etmedin değil mi? Edersen sana neler yapacağımı biliyorsun”

Üzerine yaklaştıkça devleşen bu adamın gölgesinin altında, sıcak ve nemli İzmir sıcağına rağmen içinin ürperdiğini hissetti. Evine nasıl bu kadar rahatça girebiliyor, pervasızca hiç utanmadan nasıl böyle konuşabiliyordu?

“Defol git evimden, polisi arıyorum şimdi”

Tehdidinin gerçek olmadığını kendi de biliyordu aslında. Telefon etse ne olacaktı, ne diyecekti onlara?

Adam iri, kirli işaret parmağını dudaklarına götürüp kaşlarını da yukarı doğru kaldırdı. Sanki karşısındaki küçük bir çocuk varmış da onu azarlıyormuş gibi bir hali vardı.

“Şşşş... sakin ol tatlım, korkma, seni incitmeyeceğim, biliyorsun sana hep merhametli davrandım”

Sözleri biter bitmez yüzüne iğrenç bir sırıtma kondurarak kadına doğru yaklaşmaya devam etti. Hiç acele etmeden, elinin altından kaçır diye korkmadan, ağır ağır... Geri geri giden kadın biraz önce manzaraya baktığı cama dayanıp, artık gidecek yeri olmadığını anlayınca gözyaşlarına daha fazla hakim olamadan, ağlayarak olduğu yöre çömelip kaldı. Yüzünü de kollarının arasına almak istiyor, ancak durumu bu denli umutsuz olmasına rağmen daha fazla yenik düşmüş, teslim olmuş görünmeyi kabullenemiyordu. Hayatını şimdiye kadar hep savaşıyor, mücadele ederek geçirmişken işte şimdi, tıpkı seneler öncesinde olduğu gibi savunmasız, çaresiz başına gelecekleri kabullenmek zorundaydı.

İşler içerisindeki bu davetsiz misafir, kadının önüne gelip, pantolonunu indirirken, ağzından akan zevk dolu salyaları da kadının saçlarına aktı. Zevkle kendinden geçmiş bir ses tonuyla : “Ohh, hala çilek kokuyorsun, tıpkı eski günlerdeki gibi...” diyerek kadının saçlarını koklamaya başladı. Gözlerini yerde bir noktaya sabitleyen kadının, adamdan yayılan kömür ve is kokusuyla ciğerleri her nefes alışında acımaya başlamıştı. Adi, beyaz bir külotun da adamın kılı bacaklarından ayak bileklerine sıyrılışını görürken içindeki pişmanlık duygusu daha da artmıştı. Telefondaki ses bütün şiddetiyle kulaklarında, beyinde uğulduyordu.

Bunu durdurmak senin elinde

Adam, kömür yüzünden kıpkırmızı olmuş gözlerini kadının gözlerine dikerek saçlarını okşamaya başladı ve kadının o hiçbir zaman unutamadığı sözlerini tekrarladı:

“Korkma, seni öldürmeyeceğim, o kadar da insafsız değilim.”

Kadın titreye titreye ağlamaya başladığında Keşke diye düşünüyordu. Keşke biraz daha ısrar etseydi. Ve tıpkı seneler önce, ilk seferinde yaptığı gibi gözlerini sınıksız yumdu. Gözlerini kapatınca gördüğü karanlığın kendini yutmasını dileyerek, her ne olacaksa bir an evvel olup bitmesini diledi.

-2-

Günümüz, 15 Kasım, Saat 02:15

Mert Ali'nin uyanır uyanmaz, refleks olarak eli önce silahına gitti. Uykusundan birden uyanmasına neden olan sesin cep telefonundan geldiğini idrak edince biraz rahatlayıp saatine baktı : 02.17. Etajerin üzerinden telefonunu alırken diğer eliyle de alındaki ter damlacıklarını sildi. Gecenin bu en uyku saatinde ekranda arayan ismi görünce kendini toparlaması daha çabuk oldu :

Tayfun.

“Komiserim, uyandırdım herhalde kusura bakma.”

Mert Ali uzunca bir süredir bu saatlerde başka bir şey yapmadığını düşündü.

“Ne oldu ? Sabaha kadar bekleyemediğine göre önemli bir şey olsa iyi olur.”

“Valla bana kalırsa çok büyütülecek bir şey yok amirim. Bizim büroluk bir durum da yok, ama Rıfat Baş komiserim bile burada, seni aramamı da o söyledi yoksa biliyorsun ufak tefek vakalar için seni rahatsız etmezdim gecenin köründe.”

Rıfat Başkomiser de olay yerindeyse durum ciddi demektir, Mert Ali'nin cinayet bürodaki 7 yıllık meslek hayatının 4 yılı, kolay kolay elini taşın altına sokmayan, masasında oturup dosya üzerinden mesai yapmayı tercih eden, olay yerlerinde fazla gözükmeyerek herhangi bir sıkıntı

yaşanacak olsa : ‘Ben orada değildim, başka bir cinayet daha vardı onun üzerinde çalışıyordum, o yüzden ekibimin geri kalanını dediğiniz olay mahalline göndermiştim, bir şey soracaksınız Mert Ali komiser sorun ’’ demek gibi bahaneleri çok çabuk üretebilen ve kendi başı yanmasın diye sorumluluğundaki personelini de çok kolay ateşe atabilen yapıdaki bu amiriyle geçtiği için, Rıfat Başkomiserin olay yerine gelmesi, hele bir de gecenin bu saatinde sıcak yatağından çıkıp olay yerinde kendini gösteriyor olması, ciddi bir şeylerin olduğuna delaletti. Mert Ali yataktan kalkıp kendine gelmek için gözünü ovuştururken bir yandan da Tayfun’a cevap verdi :

‘‘Adresi ver, birazdan ordayım.’’

Beyaz Broadway’ini Mavişehir’deki bu güvenli sitenin park yerine bırakıp arabadan indiğinde gecenin ayazı ürpermesine neden oldu. 2 yıldır beraber çalıştıkları ‘‘Entel’’ lakaplı Engin, apartmanın girişinde amirini beklemekteydi. Bu lakabı almasında büronun kitaplarla en haşır neşir, araştırmayı seven adamı olmasının yanı sıra neredeyse omzuna kadar gelen uzun saçları ve çoğu polisin tercih etmediği bileklik, kolye gibi aksesuarlara olan merakı da önemli rol oynamaktaydı. Mert Ali, Engin büroya ilk geldiğinde ona karşı ön yargılı yaklaşmış, hatta bir ara uyuşturucu kullandığından bile şüphelenerek yakın markaja bile almıştı. Ancak Engin zaman içinde gözü pekliliği, sağlam duruşu ve amirine gösterdiği saygı ile kendini kanıtlamayı başarmıştı.

Hatta bu imajı sayesinde İzmir’de pek çok mekana rahatlıkla girip çıkabiliyor, salaş görüntüsü kanun adamlarını yüz metre öteden tanıma özelliğine sahip eski suçluları bile huylandırmadan herkesten bilgi almasını, her türlü havadisi anında ötecek kuşlar edinmesini sağlıyordu. Mert Ali belki senelerdir işin içinde olmaktan, belki de biraz eski kafalı olmasından ötürü Engin kadar esnek davranıp, sokaklarda tıpkı sokaklara aitmiş gibi rol yapamıyordu. Onu gören kim olursa olsun polis olduğunu hemen anlardı. Hatta yüzüne biraz daha dikkatli bakacak olsalar belki cinayet bürosu komiseri olduğunu bile söyleyebilirlerdi. Neyse ki Engin gibi işe hevesli ve polis olduğunu belli etmeyen bir komiser yardımcısına sahip olmuş ve deşifre olma meselesinin de üstesinden gelmişti.

Amirinin yanına vardıktan sonra ikili apartmana doğru yürümeye başladı.

‘‘Günaydın amirim.’’

Mert Ali saatine bakınca Bornova’daki evinden Mavişehir’e yaklaşık bir saatte geldiğini fark etti. Belki de arabasını değiştirmesi için bu bir işaretti.

‘‘Günaydın Engin, nedir durum?’’

Mert Ali, Engin’le konuşurken bir yandan da apartmanın önünde kendilerini içeri sokmamakta kararlı polis memurlarıyla itişip kakışan gazetecilere bakıyordu. Kamera ve fotoğraf makinelerinin sayısına bakılacak olursa her ne olursa işin içinde tanınmış birilerinin olduğu belliydi. Kanın kokusunu alan köpek balıkları gibi, polis telsizinden geçen anonsları dinleyen bu haberci ordusu, haber olabilecek ya da en azından insanların dikkatini çekebilecek bir şeylerin vuku bulduğunu duyar duymaz çoğu zaman polisten bile önce olay yerinde biterlerdi. Mert Ali medya denilen bu canavara karşı giderek artan bir nefret beslemeye başladığını fark etti.

Gerçi bir keresinde yine buna benzer bir arbedenin içinde mikrofonunu burnunun dibinden ayırmayan bir muhabirin, sınırlarına hakim olamayıp yakasından tuttuğu gibi duvara vurduğu zaman ağlamaklı gözlerle : ‘‘Abi ne yapalım bizim ekmek paramız da böyle çıkıyor işte.’’ Demesiyle de sınırının yerini bir anda anlayış duygusunun aldığını hatırladı. Bu ikileme tekrar düşmemek için en iyisinin bir an evvel içeriye girmek olduğunu düşündü. Engin’in üşüdüğü ise konuşurken sesinin titremesinden hemen anlaşılıyordu.

‘‘Aslında pek bizlik bir şey yok amirim, ilk tespitimize göre kalp krizi vakası. Ama ölen kişi tanınmış biri. Adı Müfit Tezel, gazeteci.’’

Mert Ali arkasında Engin’le beraber apartman girişindeki muhabir ve kameraman ordusunun arasından kendilerine ite kaka yol açarak apartman kapısına varmayı başardı. Kendilerini ittirenin polis olduğunu anlayan gazeteciler ise hemen yön değiştirerek ellerindeki mikrofonları, kamera ışıklarını Mert Ali’nin Korktuğum neden hep başıma gelmek zorunda diye düşünmesine neden olacak şekilde yüzüne doğrulttular.

“Müfit Tezel’in ölüm sebebi nedir açıklayabilir misiniz?”

“Müfit Tezel zehirlendi mi?”

“Ünlü gazeteci komploya kurban gitmiş olabilir mi neler söyleyeceksiniz?”

Mert Ali hiçbir soruya cevap vermeden, kamera ışıklarından gözleri kısılmış halde hızlıca apartmandan içeriye girdi. Rifat Başkomiseri kameralara konuşmayı daha çok severdi, işleri bitip binadan ayrılırken mutlaka bu soru bombardımanına seve seve kendini siper edip kameralarda nasıl çıktığını görebilmek için de bütün haber programlarını izlemeye koyulurdu.

Üçüncü kata vardıklarında Müfit Tezel’in oturduğu 8 numaralı dairenin kapısının önünde sırtlarında Olay Yeri İnceleme yazan polisler parmak izi almakla meşguldüler. Mert Ali önü kalabalık sokak kapısından içeri girdiğinde iki metreye yakın heybetli duruşu ve kafasının yuvarlak hatlarını iyice belirginleştiren 3 numara saç tıraşıyla Tayfun’u gördü.

“Amirim hoş geldin.”

“Hoş bulduk, ne diyorsun? Var mı bizlik bir şey?”

“Valla telefonda da dedim sana, basit bir kalp krizi. Ama Oturan Boğa illa biz de gidelim olay yerinde görünelim diye tutturdu işte.”

Tayfun’un konuşurken lafları yuvarlamasından ve 3 metreden bile rahatlıkla duyulan şarap kokusundan bir yerlerde eğlencesinin yarım kaldığı belli oluyordu. Tayfun’u severdi, cinayet büroya ilk geldiğinde korkak gözlerle etrafa bakan bu iri yarı adam bütün tecrübesini Mert Ali’den öğrenmişti. İzmirli, hali vakti yerinde bir esnafın oğlu olmasına karşın zor yolu tercih ederek polis akademisine kaydını yaptırmış ilginç bir tipti. Polislik konusunda her ne kadar amirinden geride kalır yanı olmasa da, hayata bakışı konusunda daha renkli bir insan olduğu kesindi. Şen şakrak, esprili, herkesçe sevilen biri olmasının yanından asıl dikkati çeken özelliği çapkınlığıydı.

Kadınların karşı koyamadığı ve sadece İzmir erkeklerine has olup başka şehirlerde büyümüş olanların asla anlayamayacağı ve sahip olamayacağı bir çekiciliği vardı. Böyle olmak için kendine özenmez, hatta tam tersine umursamaz tavırlar sergilerdi ancak her zaman etrafında güzel kadınları pervane etmeyi başarırdı. Pek çok arkadaşı sırf bu yüzden onunla ilişkilerini iyi tutarak ‘Komşuda pişer bize de düşer’ mantığını hayata geçirmeye çalışsa da Tayfun kendi tabiriyle ‘yalnız avlanmayı’ severdi. Kadınlar ertesi gün aramayacağını, hatta adını bile hatırlamayacağını bile kendilerini onun kollarına bırakmakta bir sakınca görmezlerdi.

Mert Ali ile olan ilişkileri ise bu tarz basit çıkarların ötesindeydi. Onu bir nevi öğrencisi, hatta kardeşi gibi görürdü. Mesleğin tüm zorluklarına rağmen hayattan zevk almasını da bilen çok yönlü biri olduğunu düşünür, çevresinde varlığını hissetmek bile kendi buhranlı halini biraz olsun unutmasını sağlardı. Kimseye söylemezdi ancak biraz da gençliğini görürdü bu 27 yaşındaki çaylakta. İçinden Rifat Başkomisere de oturan boğa lakabını bulmuş demek, ilahı Tayfun... diye geçirdi ciddiyetini bozmamaya özen göstererek. Etrafına şöyle bir bakıp kalabalığın içinde tanıdık yüzleri ayırt etmeye çalıştı.

“Rifat Amirim nerede peki? Bir de onu göreyim.”

“Müfit Tezel’in çalışma odasında, olay yeri incelemeyle maktulün başında.”

Mert Ali, gazetecinin çalışma odasına girdiğinde, olay yeri inceleme personeli beyaz tulumları ve başlarını sımsıkı saran kapüşonları ile nükleer felaket sonrası yaşananları anlatan bir

bilim kurgu filminin setinden fırlamış gibi evin içinde dolaşmaktaydı. Odanın dört duvarında da yerden tavana kadar uzanan ve raflarında çeşitli ebatlarda kitapların sıralanmış olduğu kitaplıklar vardı. Hatta kimi kitaplar bu bölmelerde kendilerine yer kalmadığı için yerde üst üste dizilmiş vaziyetteydi. Odanın geniş duvarındaki kitap seddinin hemen üstünde dört adamın yan yana durdukları büyükçe bir resim asılıydı. Mert Ali bu resmi bir yerlerde daha gördüğünü hatırlamıştı. Resimdekilerin sosyalist düşüncenin öncüleri olduğunu da anımsar gibiydi ancak hafızası birkaç bulanık bilgiden daha fazlasını barındırmıyordu. Adamlardan en sondakinin Marx, üçüncü sıradakinin de Lenin olduğunu biliyordu o kadar.

Odanın panjurlu penceresinin önünde ise genişçe bir masa, bilgisayar, çeşitli notların alındığı kağıtlar, cd ve dvdlerin sıralanmış olduğu kutular bulunmaktaydı. Birkaç saat önce düzenli bir şekilde ve belli bir düzen içinde dizili olduğu kolaylıkla tahmin edilebilen bu not kağıtları, cdler şimdi ise bir kısmı masanın üzerinde, bir kısmı da halıyla kaplı yerde darmadağın haldeydi. Masanın tam karşısında kalan kitap rafının önünde sadece etiketinden ne olduğu anlaşılabilen paramparça halde bir viski şişesi bulunmaktaydı. Raftaki kitapların bir kısmının yere düşmüş ve ıslak olmasından da viski şişesinin kitaplığa doğru fırlatıldığı anlaşıyordu. Masanın arkasında siyah büro tipi bir sandalye yere yuvarlanmış, sol ayağı sandalyenin üzerinde duran seyrek saçlı tombulca adam ise ağzı açık, dili hafifçe dışarı çıkmış, gözleri yukarıya doğru şaşkın bir ifadeyle bakar halde cansız yatmaktaydı.

Başkomiser Rifat, savcı ile konuşurken Mert Ali'nin geldiğini görerek savcıdan müsaade isteyip şişkin göbeği ve pantolonuna zor sığan kalın bacakları ile yanına yaklaştı. Mert Ali başkomiserinin bu tavrından birazdan fırça yiyeceğini anladı. Sanki ölen adamın bu saatte kalp krizi geçirip Başkomiserinin sıcak yatağından çıkıp gelmesini kendi planlamış gibi bir muamele göreceğinden de adı gibi emindi. Rifat, gözlerini Mert Ali'den ayırmadan yaklaştı.

“Oo Mert Ali, nihayet teşrif edebildin.”

Bir şeye yaramayacağını bilmesine rağmen susmayı kendisine yediremedi.

“Haber verilir verilmez geldim amirim”

“Her şeye de cevabın var bakıyorum, akademide artık üstlere saygı yerine beş karış dil sahibi olmayı öğretiyorlar herhalde. Sana emanet ettiğimiz yeni yetmelerin de senden aşağı kalır yanı yok. Şu iri yarı olan zil zurna sarhoş gelmiş, ağzı leş gibi alkol kokuyor. Ama örnek aldığı adamın da önce kendini düzeltmesi gerek ki ona bir şey diyebilsin değil mi?”

Mert Ali “O kadar rahatsız olduysan ekibinle olay yerlerine sen de gel o zaman da biraz amirlik öğret!” diyecek oldu, ancak vazgeçti. Neticede karşısındaki amiriydi, büyüğüdü. Her ne kadar o buna uygun davranmasa da Mert Ali meslek ahlakına aykırı hareket edecek değildi. Konuyu değiştirmenin daha uygun olacağını düşündü.

“Haklısınız amirim, daha dikkatli oluruz.” Ardından yerde yatmakta olan adama baktı. “Burada olay gördüğüm kadarıyla adi bir vaka, muhtemelen kalp krizi ya da benzeri bir sebep nedeniyle maktul hayatını kaybetmiş. Biz neden buraya geldik?”

Rifat Başkomiser, söylediklerinin umursanmamasına sinirlenmişti ancak belli etmedi. Nasılsa konuyu yeniden açmak için eline bir fırsat geçirdi. Başıyla pencereyi işaret etti.

“Yukarı çıkarken kapıda bekleyen gazetecileri görmüşsündür sanırım, ölen adam önemli bir gazeteci. Tek Dünya gazetesinin köşe yazarlarından. Daha önce bir kez arabasına bomba koyarak öldürmeye çalışmışlardı, eşi ve kızı o komploda can vermişti. Ben o zamanlar senin gibi komiserdim, basın Tezel ailesini katledenlerin kimliklerini tespit edemedik diye baya başımızı ağrıtmıştı. Şimdi de olayda bakarsın zehirlenme türünden bir komplo olduğu ortaya çıkar, sonra gene bizi işgüzarlıkla suçlamasınlar. Eşğimizi sağlam kazığa bağlayalım.”

Mert Ali 4 yıldır beraber çalışmalarına karşın amirinin duygudan, insanlıktan uzak yorumla-

rına bir türlü alışamamıştı. Her cinayeti, her katliamı sadece kendi başlarını ağrıtmadan, sicillerine olumsuz bir şey yazılmadan halletmeleri gereken bir “iş” olarak görüyordu. Kendi karısını, iki oğlunu da böyle bomba ile havaya uçursalar gene aynı duygusuzluluğu gösterebilir miydi acaba? Bu düşünceyi hemen kafasından kovdu, birine olan siniri yüzünden başka birilerinin öldüğünü düşünmek kötüydü.

“Anlaşıldı amirim, ben şimdi arkadaşlara gerekli talimatları veririm, gözden kaçan bir şey var mı diye bakarız. Zehirlenme durumu varsa otopsi sonuçlarında çıkar zaten.”

Mert Ali Rıfat’ın yanından ayrılıp Müfit Tezel’in cansız bedeninin başına eğildi. Kırklı yaşlarında, saçları seyreilmeye başlamış, o zamana kadar verdiği yorucu mücadele yüzündeki kırışıklıklardan belli olan bir adamdı. Yazdığı köşe yazılarını okumamış olmasına karşın, kitaplığın üzerinde asılı olan o dev gibi resimden politik görüşlü bir yazar olduğunu tahmin etmişti. Masanın üzerindeki ve yerdeki dağınıklığa bakılacak olursa, muhtemelen masasında çalışırken bir anda kalp krizi başlamış, hayata tutunma amacıyla o anda eline ne geçirdiyse bilinçsizce çekiştirmiş olmalıydı. Kül tablasındaki tamamı kül haline gelmiş sigara ise yakılıp bir nefes alındıktan sonra maktulün son yolculuğuna başladığının göstergesiydi. Yarım kalmış bir viski kadehi de Müfit Tezel’in kalp krizinden öldüğü ihtimalini güçlendiriyordu. Sigara, alkol, dengesiz beslenme yüzünden aşırı kilo, kolesterol, ardından damar tıkanıklığı ve sonuçta kalbin bir anda teklemesiyle belki yardım bile isteyemeden beyhude çırpınışlarla yığılıp kalmıştı olduğu yere.

Masanın uzak köşesindeki çerçevede fark edilmeyi bekleyen mutlu aile resmine takıldı Mert Ali’nin gözleri. Müfit Tezel, omuzlarına kızını oturmuş elinde de eşinin elleri, üçü birden gülen yüzlerle poz vermişlerdi. Gelecekte kendilerini nasıl bir trajedinin beklediğinden bihaber olan mutlu bir aile tablosu. Gazeteci belki de kimlerle, neleri feda ederek mücadele ettiğini unutmamak için koymuştu bu resmi masasının başköşesine. Her yeni yazısını yazmak için sandalyesine oturduğunda önce eşi ve kızının resmiyle karşılaşıyor, ve artık mücadelesinin sadece okurlarını aydınlatmak amaçlı değil, aynı zamanda en değerli varlıklarını kaybetmenin de bir amaç uğruna olduğunu hatırlıyor, hırsını ateşliyordu belki de. Görüş olarak belki yabancıtı olduğu biriydi, ancak düşündüğü gibi bir hayat yaşamışsa saygıyı hak ettiği şüphesizdi.

Hiç tanımadığı bu gazeteci ile ilgili empati kurmaya devam ederken ölü bedene tekrar baktığında ise bir şey fark etti. Gazetecinin kemerinde, şekli üçgeni andıran gri bir cihaz vardı. Cihazın üzerinde belli aralıklarla yeşil bir ışık yanıp sönmekteydi. Çağrı cihazı? Ama cep telefonlarının her türlü ihtiyaca cevap verdiği bu devirde böylesine ünlü ve her an birilerinin ulaşmaya çalışacağı bir gazeteci neden çağrı cihazı gibi demode bir cihaz kullanacaktı ki?

Müfit Tezel’in kemerindeki cihaza olan merakı arkasında birinin beklediğini fark edince o tarafa kaydı. Büronun 4 aylık çiçeği burnunda elemanı Buse elinde cep bilgisayarıyla amirinin kendine cevabını vermek için can attığı soruyu sormasını beklemekteydi.

“Evet Buse, ne var elimizde?”

“Maktulün adı Müfit Tezel, Tek Dünya gazetesinin Tek Ege ekinde köşe yazarı. 2008 yılında otomobiline konan bomba nedeniyle eşi ve 7 yaşındaki kızı hayatını kaybetmiş. O zamandan beri yalnız yaşıyor. Olay yeri inceleme evde başka birinin girdiğine ya da kapının zorlandığına dair herhangi bir bulgu saptayamadı. Ölüm sebebiyle ilgili ilk izlenimi de kalp krizi.”

“Evde hiç kalp hastalarının kullandığı ilaçlardan var mıymış?”

“Var amirim, mutfakta tüm kullandığı ilaçlar incelendi, 2 kutu apikobal var. Kullanım alanları içinde kalp yetmezliği de olan bir ilaç.”

“Eve başka giren çıkan biri yok mu? Sevgilisi ya da annesi falan?”

“Komşularının ifadesine göre eve pek gelen giden yokmuş amirim. Kendi başına müzmin bir hayat yaşıyormuş.”

“Peki cesedi bulan kim?”

“Yan komşusu Mehmet Bey.”

“Burada mı şu anda?”

“Evet amirim, çağırayım hemen.”

Buse, görevini yapmanın vermiş olduğu heyecanla diğer odaya doğru giderken Mert Ali de ekibinin bu yeni elemanının sağladığı kolaylıkla mutlu olmuştu. Eskiden bir olayda maktulün kim olduğu, daha önce başına bu tarz bir olay gelip gelmediği, düşmanları olup olmadığı, etrafında kimlerin olduğu gibi bilgileri toplamak samanlıkta iğne aramak kadar zor bir işken, artık teknoloji sayesinde bu bilgilere kısa zamanda ulaşılabilmekteydi. Ancak Mert Ali bunun farkına ekibine Buse adlı bu çıtı pıtı minyon polisin katılmasıyla varmıştı.

İlk başlarda cinayet masası gibi sert ve zahmetli bir işin bir kadına uygun olmayacağını düşünse de, Buse’nin teknolojik aletleri kullanmadaki bilgi ve yeteneği sayesinde pek çok olayla ilgili çok hızlı şekilde bilgi sahibi olabildiklerini görmüştü. Ayrıca teknolojik gelişmelerle ilgili verdiği bilgiler de Mert Ali gibi her şeyi klasik yöntemlerle halletmeyi tercih eden ve değişime direnen birinin bile ilgisini çekmişti. Özellikle gizli kameraların ya da ses kayıt cihazlarının artık kravat iğnelerine, kalemlere, hatta küpelere bile yerleştirilebiliyor olması ya da ses dalgalarının kapalı bir ortamda iz bıraktığını ve seneler sonra bile yeni geliştirilen tekniklerle bu dalgaların yeniden ses kaydı haline getirilebildiğini söylediğinde kendisi de bu konulara ilgi duyar olmuştu.

Tam ayağa kalkarken masanın altında bir karaltının olduğunu fark etti. Parmak izlerinin karışması riskine karşı cebindeki plastik eldivenleri giyerek cismi eliyle yokladı, koli bandı olduğunu tahmin ettiği bir bant ile masanın altına yapıştırılmış cismin şeklinin üçgenimsi olduğunu anlayınca başını gayri ihtiyari ölü gazetecinin kemerindeki gri cihaza çevirdi. Hafif bir çekiştirme sonunda bant kendini bıraktı ve Mert Ali tahmininde yanılmamış olduğunu anladı. Aynı yeşil ışıklı cihaz bu sefer elinde ara ara yanıp sönmekteydi.

“Merhaba memur bey, ben avukat Mehmet Altınöz. Müfit Beyin yan komşusuyum.”

Mert Ali cihazın ne olduğunu anlamaya çalışırken dibine kadar gelen bu iri kıyım, çilli adamı fark edememişti. Adama kendisinin komiser olduğunu belli edecek bir tonda:

“Merhaba Mehmet Bey, ben cinayet bürodan komiser Mert Ali Aslan. Müfit Bey’i ilk siz bulmuşsunuz öyle mi?”

Adam Mert Ali’nin içine tıktırılmış gibi durduğu eski deri ceketıyla bir haftalık sakallı suratına bakarak içinden Bu adam mı komiser diye geçirirmiş gibi bir süre duraksadı.

“Evet, ne yazık ki zamanında eve giremedik, çok geç kaldık. Müfit Bey her zaman takdir ettiğim, yazılarını beğenerek okuduğum aydın bir insandı. Böyle bir insanın hayattan zamansızca göçüp gitmesi, gerçekten çok acı.”

Mert Ali bir an evvel asıl konuya gelmek istiyordu.

“Haklısınız, bana tam olarak neler olduğunu anlatır mısınız? “

Mehmet diyeceklerini toparlayabilmek için bir süre düşündü.

“Evde eşimle birlikte televizyon izlerken bir anda Müfit Bey’in seslerini duymaya başladık.”

Mert Ali anlatılanları kafasında birebir canlandırmak istiyordu.

“Pardon, saat kaç sularındaydı?”

“Sanırım gece yarısıydı, Müfit Beyle bizim salonlarımız bitişik olduğu için yüksek sesler, bağrışmalar rahatlıkla duyulabiliyor.”

“Müfit Bey’in salonundan daha önce de bağrışmalar, kavga sesleri gelir miydi?”

Avukat sözünün sürekli Mert Ali’nin sorularıyla kesilmesine biraz sinirlenmişti.

“Hayır, Müfit Bey’in evinden şu bomba olayı... yani, biliyorsunuz o üzücü hadiseden sonra pek ses seda gelmezdi. Kendi halinde yaşıyor gibiydi, evlerimiz yan yana olmasına rağmen pek

öyle komşuluk ilişkilerimiz olduğu söylenemez tabi ama gözlemlediğim kadarıyla sakın, sessiz bir hayat yaşıyordu. Zaten bu nedenle de evinden gelen bağrışmalar bir anda kulak kesilmeme neden oldu.”

“Peki ne diyordu, kiminle tartışıyordu sizce?”

Avukat biraz duraksadı, sanki Müfit Tezel’in kendisiyle tartışmış olduğunu söyleyecekmişçesine gerilmişti. Mert Ali, eve kimsenin girdiğine dair iz bulunamadığını bildiği için adamın ne söyleyeceğini önceden kestiremedi. İlginç bir şey duyacağını hissetmişti. Adam bir eliyle yanağını kaşımaya başladı.

“Yani... bilmiyorum belki de ben yanlış duymuş olabilirim.”

“Sadece ne duyduğunuzu söyleyin Mehmet Bey, en ufak bir ayrıntı bile eğer Müfit Bey’in ölümüne sebep olan bir dış etken varsa aydınlatmamızı sağlayabilir.”

Mehmet Altınöz’ün gözleri sorunun cevabını hatırlamak istercesine sağa sola doğru birkaç kez hareket etti.

“Hoşt, gidin ulan pis köpekler..Buraya giremezsiniz..gibi şeyler söylüyordu.”

Mert Ali’nin beklemediği bir cevap gelmişti. Avukatın dediklerini anlamak için kaşlarını kaldırdı.

“Yani, evde bir köpek vardı ve onu mu kovalıyordu?”

“Sanırım birkaç köpek vardı çünkü sesleri duyar duymaz ne olduğunu anlamak için televizyonun sesini kısıp başımı duvara yasladım. Komşularını sürekli dinleyen meraklı biri olduğumu sanmayın sakın, normalde böyle adetlerim yoktur. Ancak Müfit Bey resmen haykırıyordu, ben de ister istemez ne olduğunu anlamak için...”

Mert Ali senin adetlerin şu anda kaygılandığım en son şey bile değil diye düşünerek adamın konudan uzaklaşmasına engel olmak için :

“Peki tam olarak ne söylediniz Mehmet Bey?”

Avukat, bu sefer gözlerini iri iri açarak söylediklerini daha etkili hale getirmeye çalıştı.

“Hoşt!Lanet olasıca köpekler!Defolun gidin!” dediğini çok ney duydum.Ardından bir şangırtı geldi, bir şey kırıldı sanırım. Sonra birinin sandalye gibi bir şeyden düştüğünü duydum, kısık kısık hırıltılar duymaya başlayınca da işlerin kötüye gitmeye başladığını anladım.”

Mert Ali, kitap rafına fırlatılan viski şişesinin şimdi bir anlamı olduğunu düşünmeye başlamıştı.

“Peki sonra ne yaptınız?”

“Eşime polisi arayıp durumu anlatmasını söyledim, ben de hemen Müfit Beyin kapısına giderek zile basmaya başladım. İçeriye de seslendim ama açan olmadı, sesler de kesilmeye başlamıştı. Diğer komşular da sesleri duyup evlerinden çıkmaya başladılar. Kapıyı açmayı denedik ama çelik kapı olduğu için zorlamayla açmamız imkansızdı. Polis gelene kadar zile basmaya devam ettik, üst kat komşumuzda Müfit Beyin cep numarası vardı oradan da aradık ama açan olmadı. Eşim telefonda polise kapıyı açamadığımızı belirtmiş, gelen ekipler de itfaiye ile birlikte geldiler. Camdan uzatılan seyyar merdivenle bir memur eve girip içeriden kapıyı açtı. Ancak biz eve girmeyi başardığımızda ne yazık ki Müfit Bey’in cansız bedeniyle karşılaştık.”

Mert Ali anlatılanları dinlerken bir yandan da olay anını kafasında şekillendirmeye devam ediyordu.

“Sizin Müfit Bey’in sesini duyduğunuz zamanla, polisin eve girmesi arasında ne kadar bir süre geçti?”

Avukat gözlerini yukarı doğru kaldırarak geçen zamanı hesaplamaya çalıştı.

“O anın heyecanıyla zamanı tam olarak bilemiyorum tabi ama tahmini 1 saat kadar olmuştur.”

“Hala vakit varmış aslında, neden hastaneye götürmediniz?”

Avukat komiserin bu sorusunda sanki kendisinden şüpheleniliyormuş gibi bir hisse kapılarak omuzlarını dikleştirdi.

“Üst kat komşumuz ünlü bir kardiyologdur, eve girer girmez ilk müdahaleyi kendisi yaptı. Eve ilk giren polislerle beraber ilk yardım yapıldı, ancak Müfit Bey’i kurtarmak için ne yazı ki geç kalınmıştı. Artık başka sorunuz yoksa ben gidiyorum.”

“Tabi, bir araya büroya gelip ifade vermeniz gerekiyor Mehmet Bey, yardımınız için teşekkürler.”

Adam arkasını dönüp giderken Mert Ali de ileride polis tutanaklarını inceleyen Buse’nin yanına doğru ilerledi, elinde masanın altından aldığı gri cihazı tutuyordu.

“Buse, şunun markasından internette bir arama yap bakalım neyin nesiymiş bu alet? ”

“Anlaşıldı amirim.”

Evin salon bölümüne doğru ilerlerken Tayfun’un telefonda biriyle konuştuğunu gördü, yüzü güldüğüne göre telefonun diğer ucundaki kişinin kendi gibi suratsız biri olmadığı aşıkardı. Engin’se olay yeri inceleme ekiplerinin çektikleri resimleri inceliyordu. Mert Ali salondan içeriye girince biraz önce dikkat etmediği bir ayrıntıyı o anda fark etti. Sol taraftaki duvarda da aynı cihaz sabitlenmiş halde duruyor, yeşil ışığı arada bir yanıp sönüyordu. Diğer odaları da hızlıca kolaçan etmeye karar vererek banyoya, mutfığa ve diğer iki odaya daha hızlıca göz gezdirdi. Bu cihazın ne olduğunu öğrenmeyi artık daha çok istiyordu. Müfit Tezel’in evinde üstün körü yaptığı incelemede bu üçgenimsi garip aletten 9 tane tespit etmişti.

Buse’nin amirinin yanına gelerek söyledikleri ise Mert Ali’nin uykusuzluktan bulanık olan aklını daha da bulandıracaktı.

“Amirim sorduğunuz cihazın ne olduğunu buldum, bir köpek kovucu.”

“Köpek kovucu mu?”

“Evet amirim. 27000 hertz ultra ses çıkartarak, ki bu ses insanların duyabileceği bir ses değil, etraftaki köpeklerin 7 metre mesafede durmalarını ya da uzaklaşmalarını sağlıyor. 120 gram ve 9 voltluk pille çalışabiliyor, çok karışık bir mekanizması yok. Müfit Tezel köpeklerden çok korkuyordu herhalde.”

Mert Ali, Buse’nin açıklamalarını dinlerken bir yanda da elindeki cep bilgisayarının ekranından cihazla ilgili bilgilerin altındaki resimlere bakıyordu. Bir adam cihazı gülümseyerek elinde tutuyor, diğer resimde de cihaz kemerine takılı halde bir parkta koşuyordu. Ve gazetecinin evinde bu cihazdan en az 9 tane vardı. Buna rağmen yan dairedeki meraklı komşu, bu evden köpek kovalama sesleri duyduğunu söylüyordu.

Mert Ali soluğu, işlerini bitirip gitmeye hazırlanan olay yeri inceleme ekibinden Kerem’in yanında aldı.

“Merhaba Kerem, herhangi bir şey bulabildiniz mi?”

Kerem, Mert Ali’yle hemen hemen aynı yaşlarda olmasına karşın belki de İzmir emniyetinin en çok aranan olay yeri inceleme uzmanı olduğu için, fazla mesainin verdiği yıpranmayla Mert Ali’den çok daha yaşlı gösteriyordu. Mert Ali de 37 yaşındaki biri için daha yıpranmış görünürdü ancak Kerem’in çöküşü o denliydi ki ekip arkadaşları ona ‘Dede Kerem’ lakabını bile takmışlardı. Neyse ki Kerem bunları dert etmeyecek olgunlukta idi. Mert Ali Kerem’in uykusuzluktan şişmiş gözleriyle sağlam dayak yemiş boksörleri andıran halini görünce kendini, hatta yerdeki ölü gazeteciye bile unutup ona acımişti. Kerem’se her şeyden habersiz işini yapmaya devam ediyordu.

“Hayır amirim, evde Müfit Tezel’den başka birine ait herhangi bir şey yok. Ne parmak izi, ne bir saç teli ne de DNA örneği alabileceğimiz herhangi bir şey. Görünen o ki, ölüm tamamen

doğal sebeplerle gerçekleşmiş.”

“Peki zehirlenme?”

“Zehirlenme olup olmadığını otopside sonradan öğrenebiliriz tabi. Ancak zehirlenme de olduğunu sanmıyorum, gıda yoluyla zehirlenecek olsa mutlaka kusma ya da ten renginde değişim gibi belirtiler olurdu. Bedende sadece ölüm sebebiyle kan akışının durmasından kaynaklanan soluklaşma var. İğne ile enjekte edilen bir zehir kullanılmış olsa vücudunda izini tespit edebilirdik ancak böyle bir iğne izine de rastlanmadı. Ama asıl tanıyı adli tıp koyar tabi.” Başını sola doğru çevirdi. “Murat bey de geldi zaten.”

Mert Ali, Kerem’in döndüğü tarafa doğru bakınca aynı zamanda yakın arkadaşı da olan adli patoloji uzmanı Murat’ı gördü. Uzun, koyu füme rengi pardösüsüyle bir doktordan çok sert bir polisi andıran Murat, uyku mahmurluğunu hala üzerinden atamamış halde yarı kapalı gözleriyle Müfit Tezel’in çalışma odasına girdi. Odada Mert Ali’nin de olduğunu fark edince aynı mahmurlukla gülümsedi.

“Oo amirim, gene soluk soluğa bir macera var desenize.”

Mert Ali de 15 yıllık arkadaşının gülümsemesine aynı şekilde karşılık vermişti.

“Sorma Murat, bizim mesai hep böyle olmadık saatlerde daha yoğun olur biliyorsun.”

Arkadaşını görmesiyle dağılan aklını tekrar toplayarak, çantasını toplayan Kerem’e baktı. Bu yorgun polisin olay yerinde daha fazla pineklemesine gönlü razı olmadığından sorularını hemen bitirmek istiyordu.

“Peki hiç köpek ya da başka bir hayvanın eve girmiş olabileceğine dair bir iz buldunuz mu?”

Eşyalarını bir an evvel toparlayıp evine gitmenin ve sıcak yatağına, hatta belki de karısının sevgi dolu kollarına kavuşmanın sabırsızlığı içindeki Kerem, bu ilginç soruyla bir süre durdu, gözlerinden bu tarz bir şeye rastlayıp rastlamadıklarını hatırlamaya çalıştığı belli oluyordu.

“Hayır, dediğim gibi evin içinde bu akşam Müfit Tezel’den başka birinin, ya da bir şeyin olduğuna dair herhangi bir bulguya rastlamadık. Hem bu köpek de nereden aklına geldi?”

Sorunun cevabını Müfit’in ölü bedeninin yanına çömelen doktor Murat da merak ettiğini belli ederek başını Mert Ali’ye çevirmişti.

Mert Ali elindeki gri cihazı gösterdi.

“Evin bütün odalarında bu cihazdan buldum, hatta Müfit Tezel’in kemerinde bile. Bu bir tür köpek kovucu, sadece köpeklerin duyabileceği bir frekansta ses yayıyor. Aynı zamanda Müfit Bey’in yan komşusu da adamın sesi kesilmeden önce sanki evin içinde köpekler varmış da onları kovalamaya çalışmışçasına bağırdığını söyledi.”

Kerem, Mert Ali’nin söylediklerini bir süre zihninde tarttı.

“Eğer eve köpek ya da başka bir hayvan girmiş ve dediğiniz gibi bir mücadele yaşanmış olsa, mutlaka yerde hayvan kılları ya da pati izleri tespit ederdik. Siz gelmeden hemen önce tüm ışıkları kapatıp UV ışıkları ile evi taradık, bu nedenle gözümüzden bu tarz bir ipucunun kaçmasına imkan yok.”

“Anlıyorum, sağol Kerem.”

Murat da bu esnada plastik eldivenlerini giymiş, her zaman yaptığı işi bir kez daha yineliyordu :Ölüleri incelemek. Yan kısımları erken ağarmaya başlamış saçlarıyla kadınların gözünde daha çekici bir hal aldığı şüphesizdi ancak Murat’ın karısını hala çok sevdiğini ve evcimen bir erkek olduğunu en iyi Mert Ali bilirdi. Birbirlerine karakter yönünden çok benzerlerdi aslında, ancak Mert Ali şansın her zaman Murat’a daha çok güldüğünü düşünürdü. Arkadaşının yanına çömelerek incelemesi bitene kadar biraz olsun kendini toparlamaya çalıştı, uykusuzluk ve kafeinsizlik yavaş yavaş etkisini göstermeye başlamıştı.

“Ne diyorsun? Kalp krizi geçirmiş ve o esnada da halüsinasyonlar görmüş olabilir mi? Kendisine saldıran köpekler falan?”

Adamın yüzünü sağa sola çevirerek inceleyen Murat başını Mert Ali’ye çevirmeden cevap verdi.

“Kalp krizi esnasında sanrılar görmek rastlanılan bir durum değil. Ayrıca kriz başladığı anda insan nefes darlığı çekmeye, gözleri kararmaya başlayacağı için sanrı bile görse bunlara tepki veremez. Senin anlattığına göre adam köpeklerle baya bir laf saydırmış gibi görünüyor.”

“Haklısın, zaten evdeki bu köpek kovuculara bakacak olursak sanrılar görüyorsa bile bu gece bir anda olan bir şey değil. Belki çok önceden sanrılar görmeye başladı. Gördüklerinin kendi hayal ürünü olduğunu anlayamadı ve bu köpek kovucu aletlerden satın aldı. Bu gece de alkol aldığını da az çok biliyoruz. Belki alkolün de etkisiyle gördüğü sanrılar karşısında panik yapması kalp krizini tetikledi.”

Murat ayağa kalkarak gerindi. Ölü insanlara bakmak, yaklaşmak, onlara dokunmak Murat için peyniri ekmeğin arasına koymak kadar sıradan bir işti.

“Evet dostum, dediklerin kulağa daha mantıklı geliyor. Tabi az bir olasılık da olsa aşırı alkolden ölme olasılığı da var, kandaki alkol oranı %0.3’e çıkınca insan önce komaya girer, birkaç saat içinde müdahale edilmezse de ölür. Benim burada yapabileceğim fazla bir şey yok, büyük ihtimalle kalp krizi. Kan testine bakıp herhangi bir zehirlenme olup olmadığından yine de emin oluruz.” Saatine bakarak : “Öleli 12 saati daha geçmemiş, ölüm katılaşması başlamadan bir an evvel götürelim de kan tahlillerine başlayalım. Savcı da otopsi ister herhalde.”

Üst kat komşusunun ilk müdahaleyi yaptığını ve adamın bir saat içinde çoktan öldüğünü hatırlayan Mert Ali alkol koması ihtimalini hemen elemişti.

“Ondan şüphelen olmasın. Basın arenadaki aç aslanlar gibi günah keçisi arıyor kendine. Kimsenin elini taşın altında bırakmaya niyeti yok.”

Başkomiser Rifat, sanki kendinden bahsedildiğini anlamışçasına kısa boyu ve tombul vücuduyla kapının ağzında belirdi.

“Mert Ali ben gidiyorum, dışarıdaki gazetecilere büyütülecek bir şeyin olmadığını, Müfit Tezel’in kalp krizi sonucu öldüğünü söyleyeceğim. Bizim çocuklar da başka bir şey bulamadı herhalde?”

Mert Ali çömelmiş olduğu yerden kalktı. Bacaklarının o kısa zaman içinde uyuşması kalkmasını biraz zorlaştırmıştı.

“Doğrudur amirim, büyük ihtimalle kalp krizi sonucu sıradan bir ölüm gibi görünüyor olay, ben yine de temkinli olmak adına Müfit Tezel’in bilgisayar kayıtlarını, hard diskini bilişim şubeye gönderelim derim. Bakarsınız otopside kanında zehir çıkar, konuyla ilgili soruşturmaya devam ettiğimizi gös...”

Rifat astının dediklerinden sıkılmış halde elini salladı.

“Tamam neyse ne, aldırın hard diski de. Benim başımı ağrıtmayın da”

Lafi biter bitmez de, bir an evvel gazetecilerin mikrofonlarına konuşabilmek için hızlı adımlarla apartmanın merdivenlerinden aşağıya inerek gözden kayboldu. Mert Ali lafının bitmesini bile bekleyemeyen bu pasif adamın aklından neler geçtiğini merak etti. Acaba basına bilindik basmakalıp sözleri söyleyince onu kahraman mı ilan edeceklerini sanıyordu, ya da terfi edeceğini? Meslek adına hiçbir şey yapmadan terfi etmek, böyle bir şeyi gördüğü gün bu mesleği bırakabileceğini düşündü. Ardından konuşmalarını dinleyen Engin’le Tayfun’a Ne yapacağınızı biliyorsunuz anlamında bir baş işareti yaptı. İkisi hemen çalışma masasının altındaki bilgisayar kasasının kablolarını sökmeye, cd ve dvdleri toplamaya koyuldular.

Adli Tıp görevlileri, yerde yatan bu ünlü gazetecinin cansız bedenini ceset torbası ile deyim

yerindeyse ‘Paketlerken’, Murat da elindeki eldivenleri çıkarıp gitmeye hazırlanıyordu. Bakışları ise hala Rıfat’ın ardından bakmakta olan Mert Ali’nin üzerindeydi.

“Hiç sevmiyorsun bu adamı değil mi?”

Mert Ali dudağının kenarına alaycı bir gülümseme yerleştirdi.

“Gün içinde sorduğumuz soruların %75’ini zaten cevabını bildiğimiz sorular oluşturuyormuş diye okumuştum bir yerde.”

Murat da gülümseyerek : “Ne zamandır kafayı bulmaya gitmiyoruz, bir akşam ayarla da bizim mekana gidelim, felekten bir gece çalalım.” diye teklifte bulundu.

Mert Ali ise cevap vermedi. İki kafadar arada sırada Alsancak’ta belledikleri bir mekana gider, bir iki kadeh rakı içip efkar dağıtırlardı. O anlar kafasında canlanınca ister istemez gülümsedi. Sahi ne zamandır gitmemişlerdi. Kapıya doğru yürürlerken Murat imalı bir tavırla: “Yoksa benim bilmediğim bir şey mi var? Varsa bilelim” diyerek Mert Ali’ye baktı.

Bu son söz Mert Ali’nin yüzündeki gülümsemeyi bir anda sildi. Murat da yaptığı şakanın yanlışlığını anlayarak ciddileşti : “Kızma hemen, şaka da mı yapamayacağım sana?”

“Böyle şakalar yapma.”

İkisi birlikte aydınlanmakta olan yeni günü karşılamak üzere çıkış kapısına doğru yöneldiler. Çıkışta arabasını nereye koyduğunu hatırlamaya çalışırken aklının bir yanı hala gazetecinin evinin her yerine döşediği köpek kovucu cihazlardaydı. Rüzgar ve yağmur yüzünü yalayınca ister istemez ürpererek titredi.

Uykusuz bir gün daha. Mert Ali’nin zaten son 7 yıldır uykuyla arası çok yoktu ancak bu kadar az uyuduğu zamanlarda ise normalinden daha sinirli, daha çekilmez bir adam oluyordu. Arabasını park edip cinayet büronun bulunduğu koridoru arşınlarken tek isteği bir an evvel şekersiz sert bir kahve içip kendine gelmekti.

Bürodan içeri girince Tayfun’un iki koltuğu birleştirip uyuklamakta olduğunu gördü. Onu uyandırmayı düşünürken büronun diğer köşesinde ise Buse’yle Engin’in sabahın köründe nereden geldiği bilinmeyen enerji ile çok koyu bir sohbetin içinde olduklarını fark etti. Öyle ki amirlerinin geldiğini bile fark etmemişlerdi. Buse koltuğuna iyice gömülmüş, Engin de Buse’nin masasına yan oturmuş vaziyetteydi. Konuşurken ikisi de gözlerini birbirlerinden ayıramıyor gibiydiler. Sanki asıl istedikleri bakışmakmış da, konuşmak bunun yalnızca kamuflejiymiş gibi duruyordu. Mert Ali böyle bir duyguyu bir yerlerden hatırlıyor gibi oldu. Hatırladığı zaman da cinayet büroda en son istediği ve en korktuğu ikinci şeyin başına gelmek üzere olduğunu anladı : Çalışanlar arası yakınlaşma. Tekrar ölü gibi hiç kıpırdamadan uyuyan Tayfun’a döndüğünde ise en çok korktuğu birinci şeyin pek gerçekleşme ihtimali yok gibi göründü: Personel arası aşk üçgeni ve nihayetinde iki rakip erkek arasındaki çekişme.

“Günaydın arkadaşlar” diye adeta gürleyerek kendi odasına doğru yöneldi, bir yandan da gördüklerini abarttığını umut ediyordu. Engin’le Buse hemen toparlanıp ayağa kalktılar. Tayfun’sa dünyadan bir haber, kestirmesine devam ediyordu. Mert Ali Tayfun’un yanından geçerken üstünde ayaklarının olduğu koltuğu eliyle çekti. Belden aşağısı bir anda yere yapışan Tayfun da ince bir haykırıyla uyanarak kendine geldi. Mert Ali, Tayfun’un bu ağzı bir karış açık, saf saf etrafına bakınan halini içten içe komik bulsa da belli etmedi, ‘İş zamanı iş, aşk zamanı aşk’ felsefesine katıksız bağlı biriydi, ve şu anda katıksız bir biçimde iş zamanıydı.

“Evet arkadaşlar” dedi sert kahvesinden bir yudum aldıktan sonra. Çoğu polisin aksine, Mert Ali’nin bürosunda ya da masasında kendini anlatan kişisel hiçbir şeyi yoktu. Ne bir resim, ne bir heykelcik, ne arkadaşlarla beraber çekilmiş bir resim, hiçbir şey... Sadece gri pirinçten yapılmış isimliği vardı masanın kendine ait olduğunu belli eden. Onun dışında devlete ait bilgisayar, dosyalar, demir dolaplar ve kırtasiye malzemeleri odasını dekore eden yegane aksesuarlardı.

Önündeki dosyaya hızlıca göz gezdirdikten sonra her birinin yüzüne hızlıca baktı.

“Öncelikle şu beş gün önce Basmane’deki Havva Pavyon’da Kenan Keçe ve İbrahim Tokel adlı iki şahsı öldüren Tahsin Büyük’ten başlayalım.”

Buse söze ilk başlayacak kişi olarak oturduğu yerden öne doğru uzandı.

“İki kişi de aldıkları bıçak darbeleriyle olay yerinde kısa sürede can vermiş komiserim. Aldığımız ifadelere göre kavga sebebi masadaki kadına laf atılması.”

Mert Ali’nin zihni, kafeinin de etkisiyle birbiri ardına sorular üretmeye başlamıştı bile.

“Barın kayıtlarına baktınız mı? Kadın oranın elemanı mıymış?”

“Kadının barda konsomatris olarak çalıştığını doğruladık. Ancak Romanya vatandaşı ve kaçak olduğu için Yabancılar Şubeye teslim ettik.”

Tayfun dumanı tüten çayından bir yudum aldı : “İki adam da bir hiç uğruna öteki tarafı boyladı. Ne olmuş yanındakine laf atıldıysa, kadın zaten o yolun yolcusu bugün senle, yarın onla .Ne demeye namus bekçisi kesilirsin ki?”

Mert Ali Tayfun’un henüz olaylara karışan insanlarla empati kurma yetisinden uzak olduğunu görerek hayıflandı. Bu konuya daha sonra değinmeye karar vererek başını Engin’e çevirdi.

“Laboratuar sonuçları?”

“Tahsin Büyük’ün kan tahlilinde alkolün yanı sıra uyuşturucu madde kullandığı bulgusu da eklenmiş. Muhtemelen extacy. O kafayla kadına laf atmış, yanındakiler diklenince de yanında kelebek tipi bıçağı çıkarıp ikisini de öldürmüştü.”

Mert Ali bu sefer bakışlarını yeniden Tayfun’a çevirdi.

“İfadesi?”

“Adam ne içtiyse üç gün deliksiz uyudu amirim, uyandırmak için bir kova buz gibi su döktüm tepesinden, bana mısın demedi. İfadesinde önce her şeyi inkar edecek oldu ama pavyonun güvenlik kamerası zaten olan biteni ayna gibi çekmiş. Ona da izletince daha fazla direnmedi çözüldü zaten. Yazılı ifadesinde her şeyi itiraf etti.”

Mert Ali, üç yıllık mesailerini boyunca her cinayet mahalline beraber gittikleri Tayfun’un inisiyatifi biraz ele alması ve bugüne değin öğrettiklerini olay mahallinde artık kendi başına uygulayabilmesi için bu olaya onu ekip lideri olarak göndermişti. Kendisi sadece alınan zanlı ve tanık ifadelerini okumuş, pavyonun güvenlik kameralarının o gün aldığı kayıtları incelemekle yetinmişti. Şimdi bu çaylağın hala çıraklıktan çıkamadığını görerek yolunun düşündüğünden daha uzun olduğunu gördü.

“Anlaşıldı, konuyu teknik anlamda ele alışınızda hiçbir problem yok, size şimdiye kadar öğrettiklerimi gayet güzel uyguluyorsunuz. Buse de tempomuza kısa zamanda yetişti. Ondan da çok memnunum.”

Buse, amirinin bu onurlandırıcı sözlerinden hoşlandığını gizleyemeyerek hafifçe tebessüm edip başını önündeki evraklara eğdi.

“Ancak uğraştığımız cinayetlerin sadece teknik kısmını değil, sosyolojik ve psikolojik kısmını da çözebilmek çok önemlidir. Bu olayın gerçekleştiği mahalledeki insanların ekonomik düzeyi, eğitim düzeyleri, sosyal olarak neler yaptıkları, cinayete kurban giden o iki adamın saçma bir sebepten canlarından olup olmadıklarını etkiler.”

Ekibinin neyden bahsettiğini tam olarak anlayamadığını görmek hoşuna gitti, anlamamaları kendisini daha dikkatli dinlemelerini sağladı.

“Tayfun, sen adamların saçma sapan bir nedenle öldüklerini söyledin, para karşılığı erkeklerle beraber olan bir kadına laf atıldı diye öldürülen iki adam bunu kendi namuslarına bir saldırı olarak gördü ve cevap verdi. Sen böyle bir durumda kalmazsın değil mi? Çünkü senin

ilgi duyacağın güzellikte bir kadının ilgi duyabileceği temel şeylere : meslek, para, tip, konuşma becerisi gibi, zaten sahipsin. “

Tayfun yalnızca başıyla onaylayarak cevap verdi. Amirin söylediklerinin iltifat değil, kendisinden verilmiş örnekler olduğunu anlamıştı.

“Ancak bu adamlar senle aynı donanıma sahip değiller Tayfun. Seninle aynı eğitimi almadılar, senin ailen gibi bir aileye sahip olmadılar. Onlar için belki de bir kadınla flört etmek, parasını verip masasına yabancı uyruklu kadınları oturtmaktan ibaret. Belki de müzik zevkleri arabesken, eğlence anlayışları pavyondan öteye gitmedi. Çocukken evde babalarının annelerini dövüşünü izleyerek büyüdüler ve kadınların dayak yiyerek doğru yolda kalabileceklerini fikrine kapıldılar. Karısı olacak olan insanın aynı zamanda dövecekleri, sinirlerini boşaltacakları bir mal olduğunu düşünerek evlendiler. Eski maçoların ‘Kadının sırtından sopayı, karnından sıpayı eksik etmeyeceksin.’ anlayışında olduğu gibi. “

Göz ucuyla baktığında Buse’nin ister istemez sinirlendiğini gördü.

“Sadece bu da değil, kazanmanın ne olduğu hakkında da yanlış fikirlerle donatıldılar. Mahallelerindeki dünün garibanının torbacılık yaparak, uyuşturucu satarak cebinin para gördüğünü gördüler ve çok para kazanmanın pis işler yapmaktan geçtiğini düşündüler. Belki ölenlerden biri senin benim gibi polis olmak istiyordu ancak ailesinden birinin sicil sabıka kaydı olduğu için bu kırsırdöngüden çıkamadı. Çalışmadan, emek vermeden kolayca zengin olmanın hayaliyle büyüdüler.”

Üçü de komiserlerinin anlattıklarını hiç kesmeden, itiraz etmeden dinliyordu. Konuşmanın nereye varacağını kestiremiyorlardı ancak Neticede Mert Ali 7 yıldır cinayet bürodaydı ve pek çok cinayetin çözülmesini sağlamış, kısa zamanda adı efsaneleşmiş bir polisti. İşinde böylesine başarılı biri, mutlaka kendilerine göremedikleri bir şeyleri göstermekteydi.

“Ya da şöyle düşünelim, Tahsin yani katilimiz, gizli bir eşcinseldi ancak ailesi, arkadaşları, mahallesi onu bu şekilde kabul etmeyecekleri için sert çocuğu oynuyordu. Sert çocuk rolü gereği aslında hiçbir şey hissetmediği bir kadına laf attı, fakat yanındaki adamlar ona karşılık verirken belki de biri “İbne” diye hitap etti. Bu da Tahsin’in senelerdir gizlemeye çalıştığı kimliğinin deşifre olmuş gibi hissetmesine neden oldu ve ikisini de hiç düşünmeden öldürdü.”

Mert Ali devamında söyleyeceklerinin daha etkili olabilmesi için ağır ağır ve kelimelerin üstüne basarak konuşmaya özen gösterdi.

“Üç gün boyunca uyanamayacak kadar içmiş ve üstüne de uyuşturucu almış bir adam nasıl olur da iki kişiye karşı tek başınayken bu derece sinirlenip ikisini birden öldürebilir?”

Tayfun ve Engin birbirlerine baktılar.”Yani olayın basit bir cinayet vakası olmadığını mı söylüyorsun amirim?”

Mert Ali koltuğuna tekrar yaslandı. Çaylaklar nihayet düşünce güçlerini kullanmaya başlamışlardı işte.

“Bilmiyorum çocuklar, olayı araştırın sizlersiniz ben değilim. Benim söylediğim, bir olayı ele alırken onu sadece fiziksel olarak, görünen kısımlarıyla ele almamanız. Bizim işimiz şüphe etmek. Cinayetin öncesinde neler olduğunu, ölenle öldüren arasında ne gibi bir ilişkinin olmuş olabileceğini kafamızda canlandırmak. Bu olayda katil kendini gizleyemedi, pavyonun kamera kayıtlarında açıkça görünüyordu. Ancak karşılaştığımız olaylarda her zaman rollerin kime ait olduğu kayıt altında olacak ve biz oturduğumuz yerden bakıp kimin ne bok yediğini bileceğiz diye bir şey yok. “

Boğazının kuruduğunu hissederek kahvesinden bir yudum daha aldı.

“Daha planlı, profesyonelce işlenmiş bir cinayette katil profilini oluşturabilmek için olayın içindeki insanlarla empati kurmayı öğrenmek zorundasınız. Ve soru sormayı da tabi. Tahsin

pavyonun orta yerinde iki kişiyi defalarca bıçaklarken neden pavyonun fedaileri ona müdahale etmedi? Bu tarz yerlerde her zaman olaylar olur ve bu olayları önlemek için mutlaka birileri orada bulunur. Ancak kayıtlara bakacak olursak, bu olayda kimse müdahale etmiyor.”

Söyledikleri, görüntüyü gözlerinin önüne getiren ekibinin bir anda gözden kaçırdıkları bir şeyleri yakalayarak yerlerinde rahatsızca kıpırdanmalarına neden olmuştu.

“Kamera kayıtlarına dikkatli bakacak olursanız Tahsin adamlardan birini bıçaklarken diğeri kaçmak için arkasını dönüyor ancak bir anda nedense kaçmaktan vazgeçerek olduğu yerde duruyordu. Bıçaklanan arkadaşını kurtarmaya ya da Tahsin’i durdurmaya neden engel olmadı? Tahsin adamları öldürdükten sonra niçin katil olmasına neden olan kadını da öldürmedi? Belki olay sadece kadın yüzünden çıkan bir bar kavgasından ibaret değildir.”

Saatine baktı, geç kalmak istemiyordu.

“Şimdi, Tayfun sen Engin’le beraber ekip arabasını al önce pavyona, sonra da mahallede bu soruların cevaplarını ara. Yolda da ikiniz beraber başka ihtimallerin üzerinde de kafa yorun. Buse sen de dün ölen gazeteci ile ilgili bir araştırma yap. Ne zamandan beri yazar? Ailesinin ölümüne neden olanlar bulunmuş mu? Kendisine daha başka bu tarz komplolar kurulmuş mu? Yazılarında kimler hakkında iddialarda bulunmuş? Güzel, ayrıntılı bir çalışma bekliyorum senden. Ben de Adli Tıp’a, Murat’ın yanına gideceğim, otopsi uzun bir süreç ama Müfit Tezel’in kan tahlili sonuçlarını hemen çıkartabileceğini söyledi. Bir bakalım olay sadece kalp krizi mi yoksa işin içinde basının istediği türden bir hikaye mi var.”

Dördü birden odadan çıkarken Mert Ali, diğer ikisinin aksine, üç yıldır yanında olan ve yetiştirmeye uğraştığı Tayfun’un hala bu ayrıntıları nasıl olup da atlayabildiğine içerlemişti. Ancak yine de adamının er ya da geç iyi bir komiser olacağını ümit ederek kendini teselli etmesi uzun sürmedi.

-3-

“Yok be amirim, öyle hemen ciddi düşündüğümüz yok. Tanımaya çalışıyoruz birbirimizi.”

“Kardeşim iyi hoş, birbirinizi tanıyın gezin tozun tabi ama Mert Ali komiserime pek çaktırmayın bence, yani 3 yıla yakındır beraber çalışıyoruz. Tanıdığım Mert Ali komiser iş yerinde hoş karşılamaz böyle şeyleri.”

“Haklısın amirim, bugün sabah muhabbete dalmışız geldiğini fark edemedik ödümüz koptu zaten anladı durumumuzu diye. Daha dikkatli oluruz bundan sonra.”

“Ben uyarayım da gerisi size kalmış tabi.”

Tayfun’la Engin, Basmane’deki pek çok insanın girmeye çekineceği Havva Pavyon’un bulunduğu gri ve kirli sokağın başına gelmiş, arabayı park etmekteydi. Mahalle, belediyenin çöpleri toplamayı bile ihmal ettiği, ev demeye bin şahit isteyen yıkık dökük gecekondularından oluşan, yeni savaştan çıkmış bir üçüncü dünya ülkesini andırmaktaydı. Tayfun dün akşam gittikleri kapısında korumaların beklediği lüks sitede yaşayanlarla bu derme çatma evciklerde yaşayanların aynı şehirde yaşıyor olduklarında şaşırdı bir an. Değil aynı şehir, aynı dünya bile denemezdi oysa. Arabadan inerlerken esen kuru rüzgardan korunmak için kabanının yakalarını kaldırdı. Arabanın kapısını kapamadan önce bu tarz yerlere ilk kez geldiği etrafa yabancı ve ürkek gözlerle bakışından belli olan Engin’e döndü.

“Silahının emniyetini aç.”

Engin beklemediği bu komutla şaşırmıştı. “Niye amirim? Alt tarafı iki soru sorup gideceğiz. Çatışmaya girmiyoruz ya.”

Tayfun lafının tekrar ettirilmesinden hafif kızarak : “Mert Ali amirimin bana öğrettiği ilk derstir : ‘Bir yerde, polis kimliğini göstereceksen öncelikle silahını hazır duruma getir, çoğunluk polis rozetine saygı gösterir, ama silahlı birine herkes saygı duyar.’ Şimdi silahının emniyetini aç

ve beklenmedik bir durumda ateş etmeye hazır şekilde tekrar kılıfına koy.’’

Tayfun’un bu emir şeklindeki son cümlesinden sonra Engin daha fazla direnmedi, silahının şarjörünü de kontrol edip mermiyi namluya vermiş şekilde koltuk altı kılıfına tekrar yerleştirdi. Beraber pavyonun olduğu yolda ilerlediler. Yol boyunca evlerin bahçe duvarlarında, yerlere serdikleri kartonların üstünde oturan, ellerinde gazete kağıdına sarılı ve içinde ne olduğunu az çok tahmin edebildikleri şişelerle, anca yirmili yaşlarının başında olan gençler göze çarpmaktaydı. Tayfun, günün bu saatinde yaşlıları okulda ya da işte iken aylak aylak vakit öldüren bu tiplerin genelde bela çıkarmaya yer aradıklarını iyi bildiğinden biraz daha kalabalık gelmedikleri için hayıflandı.

Mahalleden olmadıkları her hallerinden belli olan bu iki yabancıyı görünce sinirli, bir o kadar da ‘Acaba gene ne oldu’ der gibi bakan meraklı gözlerle süzmeye başladılar. Bu muhitte sık sık olay yaşandığından etrafta sivil polis hiç eksik olmazdı ve az çok kimin mahalleden, kimin dışarıdan olduğu seçilebiliyordu. Gerçi minyon yapısı ve çelimsiz vücuduyla saçlarını atkuyruğu yapmış Engin’le, iki metreye yakın heybetli vücudu, hapishane kaçkını saçlı Tayfun’un yan yana oluşturdukları tezat görüntü, mahalleli bile olsalar gene de insanların bakışlarını alamayacakları bir manzara oluşturmdu.

Engin, belki birkaç gün sonra kendilerini sessizce göz takibine alan bu gençlerden kimisi yan kesicilik ya da kapkaççılık yaparken yakalanacak diye düşündü. Ya da şimdi olduğu gibi bir cinayet zanlısı olarak içeri alınacak. Bu bir kırsaldöngü müydü? Ya da kader? Kendi kaderi yakalamakken, onların kaderi doğuştan kovalanmak olarak mı çizilmişti? Kafasını meşgul eden bu düşünceleri zihninden uzaklaştırıp işine odaklanmaya çalıştı. Bir profesyonel olmalı ve işini yapmalıydı. Onun işi kanuna karşı gelenleri yakalamaktı, düzeni sorgulamak değil. Nedenise geçmişte kimden duyduğunu hatırlayamadığı o lafı hatırlayarak güldü . Eğer düzeni sorgulamazsak, eninde sonunda bizi de düzer.

Tayfun Engin’in durduk yere gülümsemesine anlam veremedi. Sabah Mert Ali komiserinin önünde çuvaldadığını iyi bildiğinden sinirini çıkaracak yer arıyor, neyse ki Engin de bu konuda kendisine yardımcı oluyordu.

‘Ne gülüyorsun lan? Oyun oynamaya mı geldik buraya? Bırak şimdi hülyalara dalmayı da gözlerini aç!’

Çaktırmadan arkalarından takip eden var mı yok mu diye bakarlarken, yukarıdan aşağıya HAVVA PAVYON yazan camlı bölmenin yanından kapısını yokladılar. Kapının sağ tarafında ise pavyonda konsomatris olarak çalışan kadınların değişik şekillerde yarı çıplak poz verdikleri resimlerin olduğu, koyu camlı bir vitrin vardı. Resimlerin üst kısmında ise farklı renkte neon ışıklarla EGZOTİK TATLAR yazmaktaydı. Günün bu saati pavyon müşterisinin gelmeyi tercih ettiği zaman dilimi olmadığı için tüm ışıkları kapalıydı.

Tayfun: ‘Kapı açık, içeri girdiğimizde aramızda biraz mesafe bırak ne olur ne olmaz.’ dedikten sonra içeri girdiler. Tayfun’un olayın olduğu gün buraya gelmiş olduğu için mekana aşinalığı vardı. Kapının hemen ardında bekleyen iri yarı, saç tıraşı kendisi gibi üç numara olan adama konuşma fırsatı bile vermeden kimliğini gösterip eliyle sus işareti yaptı. Ancak Engin aynı gün Güzelbahçe sahilinde Mert Ali komiseri ile kayalıklara bırakılmış başka bir cesedi incelemekle meşgul olduğundan buraya gelmemişti. Aslında hayatında ilk kez bir pavyona giriyordu. Eğlenmek için dışarı çıktığı zamanlarda, kendi seviyesinde insanların takıldığı barları ya da arkadaş evlerinde toplanmayı tercih ettiğinden, nasıl bir yer olduğunu sadece izlediği yerli filmlerden aklında kaldığı kadarıyla tahmin edebiliyordu. Ve o filmlerden hatırladığı kadarıyla da burası bulunmaktan pek de hoşlanacağı bir yer değildi.

Kapıdan girdikten sonra aşağıdaki bir ışığa doğru inen merdivenleri yavaş yavaş izlemeye

başladılar. Daracık koridorun her iki tarafında da aynalar vardı. Yoğun rutubet kokusu Engin'in ciğerlerini yakmıştı. Gece bu ağır kokuya sigara dumanı ve alkol de karışınca bu insanların nasıl zehirlenerek ölmediklerine şaşırdı. Aynalı koridorun sonundaki boncuklu iplerle süslenmiş girişe geldiklerinde koku cümbüşüne bir de sidik kokusu eklenmişti. Engin bir an evvel çıkıp gitmeyi arzuluyordu, işlerini hemen bitirip bir an evvel çıkıp gitmek...

Boncukları iki yana iterek içeri girdiklerinde, tüm sandalyelerin masaların üstünde ters çevrilmiş olduğunu gördüler. Pantolonlarının paçalarını kıvrırmış, çıplak ayaklarında tokyo terliklerle iki garson masaların tam ortasında yer alan dans pistini türkü söyleyerek paspaslamakla, pavyonu akşama hazırlamakla meşguldü. İçeriye girenleri fark etmemişlerdi. Tayfun da arkasında Engin'le birlikte sessiz adımlarla ilerlemeye devam ederek, çeşitli içkilerin dizili olduğu bar tarafına yöneldi. Garsonlardan yana hiç bakmadan direkt barın arkasında kalan bölmeye ulaşmaya çalışırken Engin çekingen gözlerle garsonların kendilerini fark edip etmediğini kontrol ediyordu. Tayfun, buz camlı kapının kolunu tam açarken Engin'in korktuğu olmuş, garsonlardan iri kıyım olanı mekan sahibinin odasına girenleri fark eder etmez elindeki paspası yere attığı gibi onlara doğru yaklaşmaya başlamıştı.

"Hop birader! Siz kimsiniz? Daha açmadık lan dokuzdan sonra gelin! " diye bağırdı ancak Tayfun sanki kimse bir şey dememişçesine kapının kolunu hızla asılarak odadan içeriye daldı. Odada bulunan kel kafalı adam, yanında çalışan kadınlardan biriyle masanın üzerinde sevişirken kapının birden açılmasıyla irkilerek hemen yanındaki silaha sarıldı. Ancak Tayfun daha hızlı davranıp silahını çekerek namluyu adamın iki gözünün ortasına gelecek şekilde doğrulttu.

"Ağır ol Rüstem, yabancı değil, biziz. Tanımadın mı?"

Rüstem alnında biriken ve biraz önce odadaki sarışın kadınla neler yaptığını ele veren terleri eliyle sildi. Derin nefeslerinin arasında konuşmaya çalıştı.

"Aman amirim, kusura bakmayın öyle birden içeriye girince panik oldum ben de.."

Tayfun adamın ilk şoku atlattığını görerek silahını indirdi, Rüstem, çiçek basmalı Hawaii gömleğinin düğmelerini ilikleyip vişneçürüğü rengi pantolonunu da ayağına giymeye uğraşırken Tayfun bu tarz adamların neden hep giyim zevkinden yoksun olduklarını düşündü. Rus kadınları gibi insan ırkının en nadide parçalarını cinsel açlığı gidermek için nasıl pazarlayacağını yolunu bulabilen bu adamlar, giyim ve moda konusunda ise her zaman sınıfta kalıyorlardı.

Kendilerini ikaz eden garsonlar da peşlerinden koşarak gelmişler, davetsiz misafirlerin polis olduğunu anlayınca da masanın üzerinden kaptıkları bıçakları arkalarına gizlemeye çalışarak oldukları yerde durmuşlardı. Engin de ortama uyum sağlayarak elleri belinde garsonlara doğru döndü.

"Siz de geçin bakalım şöyle gençler, soracağımız birkaç soru var."

Mert Ali, Bornova'daki Adli Tıp Kurumunun bahçesine girdiğinde yağmurdan göz gözü görmüyordu. Islak yolda sürekli kayan lastikleri yüzünden arabasını değiştirmeyi aynı gün içinde ikinci kez düşünmüştü ancak güneşli günlerin gelmesiyle bu fikrinden vazgeçeceğini de adı gibi biliyordu. Akademi biter bitmez aldığı bu arabaya pek çok insan artık burun kıvrıyor olsa da Mert Ali'nin hayatındaki sınırlı sayıdaki vazgeçilmezlerinden birisiydi. Danışmadaki uzun saçları ve büyük göğüsleri olmasa neredeyse erkek sanılacak orta yaşın biraz üzerindeki kadın memur, gide gele artık Mert Ali'yi tanıdığı için soru bile sormasına fırsat vermedi.

"Murat Bey otopside amirim, ama isterseniz siz de eşlik edebilirsiniz."

"Kimin otopsi peki?"

"Şu bir hafta kadar önce, Güzelbahçe sahilinde bulunan kadının..."

Mert Ali içeri girip girmeme konusunda ne yapacağına karar veremedi. Ölü bedenlerin kesilip biçildiği bu yere girmekten her zaman çekinirdi. Ancak işi gereği bunca yıl içinde neredeyse yüze

yakın otopsiye katılmış, çoğunlukla da hemşerisi, aynı zamanda çok yakın arkadaşı olan Murat'ın cesetler üzerinde 'sanatını' icra ettiği otopsilerde yer almıştı. İşi sürekli ölümlerle olmasına karşın pek çok cinayet yerinde gösterdiği soğukkanlılığını bu ölü cerrahlarının olduğu yerde bir türlü gösteremiyordu. Bugün de her ne kadar kendini o soğuk, beyaz odada bulunmak için hazır hissetmese de, Müfit Tezel dosyasını bir an evvel kapatmak istiyordu. Sırada ilgilenilmeyi bekleyen pek çok gerçek cinayet söz konusuydu ve gazeteci bir katile değil sadece Azrail'e kurban gitmiş olmasına karşın medyadaki ünü sayesinde sıralamada diğer hepsinin önüne geçmişti.

Dolaptaki naylon önlüklerden birini giyip, başına ve ayaklarına galoşları geçirdikten sonra otopsilerin yapıldığı bölümün yolunu tuttu. İçeri girmeden önce ölümlerin rahatsız edici kokusunu biraz olsun engelleyen vicks adlı merhemini kapağını açarak burnunun altına sürdü. Otopsi başladığında, özellikle dış dokunun kesilmesiyle çıkan, çürümeye başlamış iç organların kokusu dayanılmaz oluyordu.

Kapının iki yana açılmasıyla elindeki beyni yanındaki terazinin üzerine atarcasına bırakan Murat'la göz göze geldi. Ve işte aynı ürperti bir kez daha tüm benliğini ele geçirmişti. Baş kısmı iki yana gonca gibi açılmış ve makaslarla tutturulmuş kızın, artık yalnızca uzun sarı saçlarından ve küçük, dik göğüslerinden bir kadına ait olduğu anlaşılabilen cansız bedeni, soluk pembeye çalan rengiyle Mert Ali'nin aynı anda hem irkilmesine hem de haline üzülmesine neden oldu. Bu manzarayı defalarca görmüş olmasına karşın alışamamıştı, alışamazdı. Alıştığı gün ise artık kendinde insan olduğunu gösterir hiçbir duygunun kalmayacağını düşünürdü. Hemen gözlerini dehşete düşüren bu manzaradan kaçırıp, plastik eldiven ve ağız maskelerinin olduğu çekmeceye yöneldi. Arkadaşı da arkasında dış ve baş röntgenlerinin asılı olduğu, ki muhtemelen şu anda önünde yatmakta olan cesede aitti, panonun hemen önünde 'rutin' işine devam etmekteydi.

Murat, beyni koyduktan sonra masanın üstünde duran ses kayıt cihazını çalıştırarak yüzündeki maskenin de etkisiyle boğuk bir sesle tonlamaya özen göstermeden konuşmaya başladı.

"Maktulün baş kısmı ile ilgili insizyon tamamlandı. Servikal bölgede özellikle ön kısımda, carotis ve epiglot kısımlarında yoğunlaşan bir sıra çizgi halindeki konfüzyondan, ince ancak dayanıklı maddeden yapılmış bir iple asfiksiye sebebiyet verildiği saptandı. Bu bulgular sonucunda vardığım teşhis, maktulün iple boğularak öldürüldüğü yönünde. Şimdi gövde kısmının insizyonuna başlıyorum."

Mert Ali, Murat'ın duygulardan arınmış ses tonundan yaptığı şeyi sadece bir "iş" olarak gördüğünü anlıyor ve hayret ediyordu. Bu adam gün içinde belki beş kişiyi bu şekilde kesip biçebilir ve akşamına da hiçbir şey olmamış gibi eşiyi yemeğe çıkabilir ya da sinemaya gidebilirdi. Burada gördüklerini ya da yaptıklarını yine bu soğuk odada, ölümlerin kesilmiş ve yeniden dikilmiş bedenleriyle birlikte bırakabiliyordu. Belki de insan her gün aynı manzarayı görünce alışıyordu. Bir keresinde yaptığı şeyle ilgili bir şey hissedip hissetmediğini sorduğunda, yalnızca çocuk ve bebek otopsilerinde zorlandığını söylemişti. Mert Ali önündeki masanın üzerinde ölü bir bebeğin oluşunu kafasında bile canlandıramamıştı.

Murat eline bistüriyi alıp kadının boynundan vajinasına kadar düz bir çizgi ile kesmeye başladı. Mert Ali'ye bakmadan : "Hoş geldin dostum, kusura bakma yarıda bırakamıyorum. Savcı dışarıda, sonuçları hemen alıp gitmek istiyor."

Mert Ali kadının vücudunun boydan boya kesilişini görünce aklına Murat'la yaşadığı başka bir otopsi anısı, daha doğrusu kabusu gelmişti. Murat otopsi işlemini bitirip, çıkardığı organları yeniden yerlerine koyarken, cesedin beynini de karın boşluğuna koymuş, bunu görüp yanlışlıkla oraya koyduğunu düşünerek ikaz eden Mert Ali'ye ise pişkince gülümsemişti.

"Beyin, kafatasından çıkartıldıktan sonra kanamaya başlıyor, tekrar baş kısmına yerleştirirsem akrabaları gömmek için tabuttan çıkardıklarında kefenin baş kısmında kanama olduğunu

görünce yanlış anlamalar doğabiliyor. O yüzden çoğu zaman otopside sona beyni kanadığında vücut dışına çıkmasını diye karın boşluğuna koyuyoruz.”

Mert Ali, bu kötü anıyı aklından uzaklaştırmak için bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetti.

“Bugünlerde herkesin işi acil herhalde.”

Ölü vücutların doku bozulmasını önlemek için zaten soğuk olan odanın, Murat’ın kestiği deriyi iki tarafa doğru açıp kadının iç organlarının görünmesiyle daha da soğuduğu hissine kapıldı. Midesine hakim olmaya ve kusmamaya dikkat ederek : “Müfit Tezel’in kan tahlili sonuçlarına bakabildin mi?” diye sormayı başarabildi.

Murat yardımcısına başıyla bir şeyi getirmesini işaret ederken ağız maskesinin altından boğuk sesiyle : “Evet, sonuçları bu sabah aldım. Herhangi bir zehirlenme bulgusu yok, ama ilginç çekebileceğini düşündüğüm başka bir şey var.”

Murat’ın yardımcısı elinde büyük bir bahçe makasını andıran kostatomla masanın başında belirdi. Mert Ali bu aleti biliyordu, ve birazdan neler olacağını da... Soğuğa rağmen terlemeye başlamıştı.

“Neden burayı sıfırın altına düşürmüyorsunuz ki? Cesetler donunca hiç olmazda daha kolay olmaz mı? Ortalığa kan akamaz en azından.”

“Bedeni donduracak olursak vücuttaki su genleşmeye başlar. Bu da hücreleri parçalar ve doku bozulur. Ölüm sebebiyle ilgili bazı bilgileri sırf bu yüzden kaybetmek istemeyiz değil mi?”

Mert Ali başını sallayarak onay verdi ancak kostatomun görüntüsü bile vücudundaki kanın çekilmesine yetiyordu.

“Murat, biraz ara verelim istersen... İki dakika dışarıda konuşalım sen de rahat rahat devam edersin işine.”

Arkadaşının gerildiğini gören Murat ise bu sahnenin biraz daha tadını çıkarmak istiyordu. Neticede bu sert komiseri beti benzi atmış halde yakalayabilmek her gün eline geçen bir fırsat değildi.

“Dur şu kadının kaburga kemiklerini bir kıralım, ondan sonra ara verimiz.”

Mert Ali bu manzarayı görmek istemediğinden emindi. Murat iç organları çıkarmak için önce kostatom denilen bu kaburga kesiciyle kemikleri teker teker kırarak, kıramadıklarını ise elektrikli testere yardımıyla kesecekti. Bu kadarı yeterli değilmiş gibi bütün iç organlar teker teker çıkarılarak incelenecekti. Murat arkadaşının renginin iyice attığını görünce bu kadar eğlencenin yeterli olduğuna kanaat getirdi.

“Gel hadi gel, biraz daha durursan kadını kaldırıp seni yatırmak zorunda kalacağım otopsi masasına”

“Geçen gün ne olduysa zaten anlattık amirim, neyi öğrenmek istiyorsunuz daha?”

Rüstem, polislerin tekrar Tahsin Büyük’ün pavyonunda işlediği cinayeti sorması üzerine gerilmişti. Garsonlarla beraber dans pistinin hemen önündeki masanın sandalyelerini yere indirerek oturmuşlar, Tayfun sorgularken Engin de söylenenleri not almaktaydı. Tayfun ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş, sorularının arasında ciddi bir yüz ifadesiyle pavyon sahibinin çiçek basmalı gömleğin inceliyordu.

“Rüstem, ama sen baştan muhabbete ters girdin. Ben soracağım sen cevaplayacaksın.”

“Pardon amirim, buyurun sorun cevaplayayım.”

“Sen bu pavyonun güvenliğini nasıl sağlıyorsun?”

“Allah polisimizden razı olsun amirim, bir sıkıntı olursa Hızır gibi yetişir..”

Tayfun bu tarz yalakalıkları dinlemek istemediğini belli edencesine Rüstem'in sözünü kesti.

"Geç şimdi sen onu, burada hiç güvenlik için adamın, fedain falan yok mu?"

"Ne gerek var amirim, pavyon işletiyoruz ama namusuyla çalışan adamlar.."

Tayfun gözlerini iri iri açtı.

"Lan bir daha sorduğum soruya böyle yalan dolan cevap verirsen seni kaçak yabancı kadın çalıştırmaktan içeri atarım ha! Daha beş dakika önce içeride orospularından biriyle sevişirken devletin polisine silah doğrulttun. Şimdi vergisini zamanında ödeyen masum vatandaş ayağı yapıp bizi mi yiyeceksin göt !?"

O esnada merdivenlerden aşağıya inen birinin ayak sesleri hepsinin dikkatini o yöne çekti. Kapıda beliren mavi mini etekli, sarışın kadın içerideki kalabalığı görünce şaşkın gözlerle kapının ağzında kaldı. Anlaşılan kapıda bekleyen üç numara tıraşlı güvenlikçi, işlerin karışacağını anlayarak ortalıktan toz olmuştu. Mekanın sermayelerinden biri de her şeyden habersiz iş kıyafetlerini giyip gelmişti işte. Tayfun tekrar Rüstem'e döndü.

"İşlerin baya iyi herhalde. Kaç kadın çalıştırıyorsun burada?"

Rüstem yüzünde çarpık bir gülümsemeyle cevap verdi. Sorunun bir anlaşma işareti olduğunu düşünmüştü.

"Gecesine göre değişir amirim. Hafta sonları on kıza kadar çıkıyor. Hepsi de yabancıdır. Yerli yok hiç biz de. İsterseniz çağırayım birkaç tane?"

Tayfun da adamın aklından ne geçtiğini anlamıştı. Bu tarz çakalların paçayı kurtarmak için her türlü hizmeti sunacağını iyi biliyordu. İçinden tabancasının kabzasıyla adamın kafasını vura vura patlatmak geçti.

"Rüşvet mi öneriyorsun lan bir de? Koçum sen daha olan biteni anlayamadın herhalde. Biz cinayet büro polisiyiz, işin içinde ölü adamlar var diyoruz. Sen hala karı diyorsun, yabancı diyorsun! " Gözünü masada oturan üçlünün üzerinde gezdirdi. "Bu iş sadece Tahsin Büyük'le bitmiyor, hepiniz ipin ucundasınız farkında değilsiniz hala!"

Garsonlar Tayfun'un parlamasıyla oturdukları sandalyede iyice ufaldılar. Rüstem de attığı oltanın tutmadığını anlayınca yerinde rahatsızca kıpırdandı. Tayfun tekrar kapıya döndüğünde mini etekli kadının yerinde yeller estiğini fark etti.

"Şimdi sorduklarıma dosdoğru cevap ver. Senin mekanın güvenliğini sağlayan kaç adamın var?"

Rüstem sanki çok ayıp bir şey söyleyecekmiş gibi başını öne eğdi.

"Üç..."

Tayfun, Engin'in önünde biraz önce Rüstem'in elinde duran tabancayı işaret gösterdi.

"Emanet taşıyor mu onlar da sen gibi?"

"Evet amirim."

Tayfun soracağı sorunun cevabının tek bir kelimesini bile kaçırmak istemezmişçesine öne doğru eğildi.

"Peki Tahsin mekandaki iki adamı defalarca bıçaklarken, neden senin güvenliği sağlaması gereken bu üç adamın hiçbir müdahalede bulunmadı?"

Rüstem soru karşısında olduğu yerde kıvrandı, gözlerini bir sağa bir sola döndürerek vereceği cevabı düşündü. Tayfun bir yalanın geleceğini anlamıştı.

"Bizim çocuklar da tırtı tabi haliyle amirim, adam haplanmış öyle gelmiş. İki kişiyi gözümüzün önünde kıtır kıtır kesince dondu kaldı tabi herkes. Hemen polisi aradık biz de."

Tayfun bu şekilde bir yere varamayacağını anladı. Sıkıntıyla iç çekerek Engin'e döndü ve diğerlerine çaktırmadan göz kırptı.

"Merkeze telsizden anons yap, hemen bir ekip arabası yollasınlar, alıyoruz bunları."

Rüstem panikle olduğu yerde zıpladı.

“Aman amirim, ben ne yaptım ben şimdi?”

“Bir şeyler gizliyorsun Rüstem, ve ben o gizlediğin neyse öğrenene kadar seni içeride tutacak en az üç nedene sahibim zaten.”

Garson çocuklar da şimdi polislere daha tedirgin gözlerle bakıyorlardı.

“Valla gizlimiz saklımız yoktur amirim, neyse o...”

Tayfun başıyla iki garsonu işaret etti.

“Bu iki bitirim de içeri girdiğimizde bıçakla arkamızdan yanaşmamışlar mıydı? Çocuk suçlarına da bir anons geç onlar da bir ekip yollasın, alalım bunları da ıslah evine. Şu üzeri çiçek böcek boyalı arabalarından birini göndersinler ama. Yazık, dışarıdaki son dakikalarını oyun bahçesine benzeyen bir arabada geçirsinler bari.”

Engin’in “Anlaşıldı amirim.” diyerek belinde takılı polis telsizini çıkardığını gören garson çocuklardan esmer ve daha ufak tefek olanı bir anda korkuyla omuzlarını dikleştirdi.

“Amirim yapmayın, karakola götürmeyin beni. Anlatacağım her şeyi, lütfen...”

Mert Ali, dostunun ofisindeki sandalyelerden birine oturmuş, kendini toparlamaya çalışıyordu. Murat, kafeteryadan aldığı hazır sandviç ve çayla beti benzi atmış dostunun yanına geldi.

“Belki de koku seni bu kadar etkiliyordu.”

“Koku olmadığını sen de biliyorsun, aynı cesetleri olay yerlerinde de inceliyorum, onlara dokunuyorum. Uzun süre bekleyen cesetler de bilirsin ki feci kokar. Ama burada, onların gözümün önünde kesilip biçilmeleri... Sanki bir anda canlanacaklar ve bu yaptıklarımız yüzünden bir kez daha acı çeceklermiş gibi hissediyorum. Biliyorum saçma ama kendime hakim olamıyorum işte.”

Murat dostunun omzunu babacan bir tavırla sıvazladı. Sırf bu yüzden çaylaklarını yanında getirmez, onu bu beti benzi atmış haliyle görmelerini istemezdi. Mert Ali’nin sadece ikisinin bildiği bu küçük sırrından pek bahsetmeyi sevmeyi bildiği için konuyu değiştirmeye karar verdi.

“İçerde otopsisini yaptığımız kızı da senin ekip bulmuştu değil mi?”

Mert Ali cesedi Güzelbahçe’de balık lokantalarının arasında kayalıklarda buldukları anı gözünün önüne getirdi. Ancak 16 yaşında olabilecek kızın ölü bedenini sabaha karşı önce civardaki sokak köpekleri bulmuş, neyse ki ziyafete başlayamadan çöpçüler durumu fark ederek polise bildirmişlerdi.

“Evet, kıza tecavüz edilmiş mi?”

“Vajina bölgesinde meni kalıntısı yok, zaten kızlık zarı da sağlamdı.”

“Sanırım olay tahmin ettiğim gibi sonuçlanacak.”

Murat, Mert Ali’nin bu iddialı sözü karşısında meraklandı.

“Tahminin nedir?”

“Olayın ardından kızın fiziksel özelliklerine uyan herhangi bir kayıp ihbarı gelmedi. Kızın elbiselerinden, halinden de arkadaşlarıyla dışarıda barlara, kafelere giden tarzda biri olmadığı belli. Ailesinin dizinin dibinden ayrılamayan orta halli tipik bir ev kızı işte. Belki ilk öğretim mezunu, belki o da yoktur. Olay yerinde her yeri aramamıza rağmen kıza ait olabilecek bir ayakkabı da bulamadık.”

Murat, kızın ayakkabılarının bulunamamasına bir anlam verememişti.

“Yani?”

“Yanisi, bizler Avrupalı değiliz. Mesela sen, evine gittiğinde eve ayakkabılarınıla mı giriyorsun?”

Murat’ın aklına köpek şeklindeki pufidik terlikleri geldi hemen.

“Hayır”

“Bu kız da öyle. Demek ki cinayet işlendiği sırada dışarıda değilmiş. Kendi evinde ya da belki bir tanıdığının, akrabasının evinde. Ama kesinlikle dışarıda değil.”

“Belki de onu öldüren kişi polisin böyle düşünmesini, şüpheleri başka yöne çekip doğru izi sürmenize engel oluyordur?”

Mert Ali tebessüm etti. Konunun değişmiş olması biraz olsun kendine gelmesini sağlamıştı.

“Bu kızcağızı öldürmek için kim neden o kadar ince bir ayrıntıya dikkat etsin? Ayrıca bunu düşünebilecek kadar planlı bir cinayet işlemiş olsa cesedi polisin kolaylıkla bulabileceği bir yerde bırakmaz. Daha ihtiyatlı davranır. Ancak plansız bir cinayette yakalanma endişesine kapılan katil, cesetten hemen kurtulmak ister. Bu olayda da katil cesedi denize atmayı bile akıl edemedi, panikle olay yerinden kaçmış.”

“Peki sence katil kim?”

“Aile içerisinde biri, kız hala bakire olduğuna göre eşi olamaz, zaten parmağında yüzük de yoktu. Muhtemelen kızı bir erkekle el ele tutuşurken ya da öpüşürken görüp sinirlenen bir ağabey ya da baba, belki kızda gözü olan yakın bir akrabası... Ama büyük olasılıkla aileden birisi.”

“Belki de töre cinayetidir?”

“Sanmıyorum, töre için cinayet işleyenler bununla gurur duyup, hemen teslim olurlar. Ailenin namusunu kurtarmak onlar için övünç kaynağıdır, başarılarının başkalarınca sahiple-nilmesini istemezler. Bu olay beklenmedik bir şekilde gerçekleşmiş, katil kızı bir anda boğarak öldürmüş sonra da cesetten hemen kurtulmanın yolunu aramış.”

Murat’ın yüzünü umutsuz bir hava kaplamıştı.

“Bu insanlık nereye gidiyor böyle?”

Mert Ali ise ‘İnsanlık hep aynıydı’ diye düşündü. Ancak sohbet daha da felsefi bir hal almadan gitmek istiyordu. Murat sessizce Mert Ali’yi bir süre süzdü.

“O görevi kabul etmemekle aptallık ettin. Şimdi kendini oturan boğanın emrinde harcatıyorsun resmen.”

“Hangi görevi?”

“Anlamamış numarası yapma bana, iki yıl önceki tekliften bahsettiğimi çok iyi anladın. İki yıl içinde değil Rıfat, şube müdürünün bile önüne geçebildin.”

Murat, iki yıl önce Ankara’da kurulan Suçlu Profilleri Analiz Merkezi’nden bahsediyordu. Direkt Genel Müdürlüğe bağlı olan bu merkez sayesinde suçlu ve suç analizinde uzmanlaşmış bir kadro oluşturarak suçla mücadelede yeni bir adım atılması hedefleniyordu. Mesela arsa kavgası nedeniyle işlenen suç ya da cinayetlerin ortak özellikleri belirlenerek, buna benzer bir suç meydana geldiğinde araştırmaları yürüten ekibin arsa kavgalarına ağırlık vermesi sağlanacaktı. Ya da adam kaçırma olayında ne sebeple kaçırıldığı, nerede saklanabileceği ya da kimin tarafından yapılmış olabileceği bu ekibin vereceği bilgilerle daha çabuk öğrenilecekti. Böylece zaman ve personel tasarrufu da sağlanacaktı.

Bunun içinde ülke genelinde suçlu profilleri oluşturmada ve suçun işlenme sebeplerini ortaya koymada başarılarını kanıtlamış polisleri bünyelerine katmak istemişlerdi. Biraz önce yaptığı gibi, kendini bu konuda kanıtlamış olan Mert Ali de ilk çağırılanlar arasında olmasına rağmen teklifi reddederek cinayet büroda kalmayı tercih etmişti. Teklifi kabul edenlerse “Suç Profil Uzmanı” unvanı alarak iki yıl içinde üst üste erken terfi almaya başlamıştı. Ancak Mert Ali yine de teklifi geri çevirdiği için pişman değildi.

“Benim yerim sokaklar. Biliyorsun, Ankara’ya gidip de masa başı iş yapamam ben. Erken terfi falan, istediğin işi yapamadıktan sonra hepsi hikaye.”

Murat, Mert Ali’nin inatçılığını iyi bildiği ve kendisine konan talih kuşu uçalı çok olduğu için lafı uzatmamaya karar verdi. Mert Ali saatine baktıktan sonra tekrar Murat’a döndü.

“Neyse dostum, otopsi sonucunda nasılsa kızın kimliğini dna testlerinden tespit eder, ardında da katile ulaşırız. Sen bana Müfit Tezel’in kan tahlillerinde ilginç bir şey olduğunu söylemiştin.”

Murat da sözün değişmesiyle hemen kendini topladı ve o biraz önceki soğukkanlı otopsi uzmanı maskesini taktı, masasına doğru yönelerek Mert Ali’nin gazetecinin kan testi sonucu olduğunu düşündüğü kağıda bilgilerini tazelemek için şöyle bir göz gezdirdi.

“Evet, onu unutuyordum az daha. Gazeteci Müfit Tezel tahmin ettiğimiz gibi kalp krizi sonucunda ölmüş ancak beklenilenden daha farklı şekilde”

Şaşıрма sırası şimdi Mert Ali’ye geçmişti.

“Nasıl farklı?”

“Müfit Tezel’in kanında tiamin, piridoksin, siyanokobalamin gibi kalp ilacı kullanan insanlarda görülen vitaminlerin varlığını tespit ettik.”

“Evet, evinde de zaten bir kalp ilacı bulmuştuk. Adı...”

Arkadaşının ilacın ismini hatırlayamadığını gören Murat cümlemin sonunu getirmekte gecikmedi.

” Sanırım apikobal olabilir.”

“Hah! Evet apikobaldi.”

“Gazetecide kalp yetmezliği vardı, yani yağlı ve yorgun kalbi kolesterolden tıkalı damarları yüzünden yeterince kan pompalayamıyordu. İşte ilginçlik de burada başlıyor.”

Mert Ali elindeki sandviçi bir kenara bırakarak tüm dikkatini Murat’a verdi. Birkaç oda içindeki organları çıkarılmış genç kızın kanını donduran görüntüsü bile çoktan aklından uçup gitmişti.

“Tahlil etmek için aldığımız kanı kolundan, deriye yakın bir damardan almıştık. Kanı alırken zorlanmamın nedeninin ilk başta kan akışının durmasına bağlamıştım. Biliyorsun ölümle birlikte kan akışının durmasıyla, bütün kan yerçekimi nedeniyle vücudun yere yakın bölgelerinde toplanıyor. Ancak kandaki glikoz miktarının aşırılığını görünce şüphelenmeye başladım.”

“Neyden?”

“Sabırlı ol dostum, sırasıyla anlatmam varacağım sonucu daha iyi anlamayı sağlayacak. Yeni bir kan testi için bu sefer iki ayrı bölgeden daha kan örneği aldım. Derinin biraz daha içine girerek kolundaki biceps adlı kas lifleri üzerinden ve karaciğerden. Karaciğerde de aynı deri bölgesindeki damarlarda olduğu gibi daha az kan varken, kol kaslarından çok rahat biçimde şırıngayı doldurabildim.”

Mert Ali hala kafasında bir şey oluşturamamıştı. İnsan anatomisinden biraz olsun anlıyor olmayı böyle durumlarda çok istiyordu.

“Bu durum neyi gösteriyor?”

Murat, Mert Ali’ye doğru daha da yaklaştı, sanki söyleyeceklerini başka birisi duyacak olsa ikisini birden hapse tıkacaklarmış gibi gizemli bir havaya bürünmüştü.

“Bu adam ölmeden önce bir şeyden çok korkmuş. Vücudu adrenalinle dolacak ve normal zamanda bile tekleyen kalbi bu adrenalinin etkisiyle tüm kaslarına deli gibi kan pompalayacak kadar çok hem de...”

İki ekip arabası pavyonun önüne park etmiş, polis memurları mahalle halkının meraklı bakışları altında üç adamı araca bindirmekle meşguldü. Pavyon sahibi Rüstem, üzgün bakışlarla arabaya bakıyor, biraz önce korkudan her şeyi anlatan garson çocuksa patronuyla, hatta artık belki de ‘eski’ patronuyla göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Tayfun, her ihtimale karşı bu küçük esmer garsonu göz önünden ayırmamanın iyi olacağını düşündü. Ancak ne yapabiliirdi? Gözlerini korkutmuş, istediğini almıştı fakat ekmek parasını kazanmaktan başka derdi olmayan bu gariban çocuk, sadece şahit olduğu şeylerden dolayı belki de kurtulması imkansız bir girdabın içinde düşmüştü artık. Ve de kendileri, polisler yüzünden. Yoksa adaleti sağlıyoruz derken yeni suçlara davetiye mi çıkarıyorlardı? Bu düşünceleri kafasından atmaya çalışarak kendisi gibi olan biteni izleyen uzun saçlı çaylağına döndü.

‘Amirimi görüyor musun? Sadece olay tutanaklarını okuyarak işin içinde başka bir işin olduğunu anladı.’

Engin gülümseyerek Tayfun’a baktı. İçeride yaşadığı gerilimi çabuk atlatmışa benziyordu.

‘Sen de çok iyiydin ama amirim, Rüstem’in çözülmediğini görünce şimdi ne yapacağız diye düşünüyordum ki, iyi yem attın önlerine. Rüstem kaşarlanmış artık böyle tuzaklara düşmüyor tabi ama yanındaki oğlanlar hemen zokayı yuttu.’

‘Evet, gerçi şimdi o çocuğa Rüstem ne yapar bilemiyorum. Bizim gitmemizi bekliyordur çakal.’

‘E Rüstem’i de alsaydık amirim? Ruhsatsız silah, çocuk çalıştırma, fuhuş falan... Elimizde yeterince sebep var, içeride biraz gözünü korkutur tekrar salarız.’

Tayfun bir süre Engin’in söylediklerini aklında tarttı. Bu tür durumlarda hep Mert Ali abi olsa ne yapar? diye düşünürdü.

‘Bu adam feleğin çemberinden geçmiş bir kere, şunun tipine baksana. Şimdiye kadar ne dayaklar, ne coplar yemiştir o içeride. Hem artık bu işler eskisi gibi değil biliyorsun, kimse bir boktan anlamaz kör cahil yaşar gider ama iş polislik oldu mu sanki kırk yıllık ceza avukatıymış gibi diklenir, hakkından hukukundan bahsetmeye başlar. O yüzden, bu adamı içeri alıp rezil etmemiz bu çocuğun canının daha da yanmasına neden olur.’

Rüstem, Tayfun’un dediklerini doğrularcasına üç fedaisinin ‘cinayete azmettirmek zanlısı’ olarak sorguya götürülmelerine neden olan esmer oğlana tiksindir gibi baktı. Polis eskortunda evlerinden yaka paça alınıp götürülen bu üç adam da mahallelinin çoğunun olduğu gibi kendi memleketlisiydi. Arabalarına doğru yürürken, Tayfun bir yandan da biraz önce pavyonda çocuğun anlattıklarını zihninden tekrar etmekteydi. Kaçırdıkları bir şey olmadığından iyice emin olmak istiyordu. Mert Ali amirine sabah sabah yeterince rezil olmuştu zaten.

Ne demişti çocuk?

‘O masanın servisine ben bakıyordum amirim, önce içeriye bizim pavyonun konslarından Svetlana ile o tanımadığım adam geldi. Rüstem ağabeyim kadınları arada bir kaç enayiye tavlayıp mekana çeksin diye dışarı yollar. Karılar kafelere, Alsancak civarlarına takılıp birkaç paralı abazayı peşine takar gelir. Bu adamın da onlardan biri olduğunu düşündüm, her şey gayet normaldi yani. Ama çok geçmeden Kenan ağabey kapıda göründü ve gidip bunların masaya oturdu. ‘Hoş geldin Kenan Abi, ne alırsın’ diye yanına gittim hemen ama çok sinirliydi, kovaladı beni. Meğer masadaki adamla kanlılarımı, nereden bilecektim? Ben de ne oluyor diye uzaktan arada masalarını dikizlemeye başladım. Kenan Abi çok gergindi, masadakilere hızlı hızlı bir şeyler anlatıyordu. Kapıyı işaret edip gidelim gibilerinden bir şeyler diyordu sanırım, ama Svetlana da tam tersine yabancıya oturalım diye ısrar ediyordu. Sonra içeriye Tahsin ağabey girdi, yürüyüşü falan bir garipti, büyük ihtimal tiner çekmiş ya da haplanmıştı. Kapıdaki koruma Tahsin abiye bu üçlünün oturduğu masayı işaret etti, Tahsin ağabey hızlıca

masaya doğru yaklaşırken halinden bir şeylerin olacağını anlamıştım. Önce Kenan abiye bir şeyler dedi, adamcağız karşılık bile veremedi. Tahsin abi ceketinin koluna sakladığı keleşini çıkarıp karnına saplamaya başladı. Masa bir anda kana bulanınca biz hepimiz panik olduk tabii bir anda. Müzik durdu, şarkıcı, diğer kadınlar bağırış çağırış arka kapıdan topuklamaya başladılar. Baktım güvenlikçilerden müdahale eden yok bari ben Tahsin ağabeyi tutayım dedim. Ama tam davranacakken diğer bir güvenlikçi bana eliyle dur işareti yaptı.”

Buraya kadar her şey doğru hatırlıyorum. Atladığım bir şey yok. Peki ya ben ne sormuştum?

“İbrahim, konsomatrisle beraber gelen o tanımadığın adam yani, bu sırada o ne yapıyordu?”

“Kenan abimin bıçaklandığını görünce o da kaçmak için kapıya döndü ama fedailer kapının ağzında durdular. Ceketlerinin önünü açıp bellerindeki silahlar görünecek şekilde öylece beklediler. Adamın kaçmasını istemiyorlardı sanırım. O da olduğu yerde öylece durdu, Tahsin ağabey sonra onu da beş altı kez bıçaklayarak öldürdü.”

“Fırat kim?”

“O da pavyonun fedailerinden, pavyonun üç fedaisi de kardeşler zaten.”

“Engin, hemen anons yap iki ekip arabası gelsin, çevik kuvvetten de destek iste. Bu üç adamı da sorguya alacağız. Fedailer de işin içinde.”

Sonra ne yaptım? Rüstem’e dönmüştüm.

“Sen de hemen bu adamların adresini vereceksin. Daha fazla yalan söyleyecek olursan seni de cinayet ortaklığından içeri alırım. Hem de zevkle.”

Atladığı hiçbir şeyin olmadığını düşünerek içi rahat bir şekilde arabaya doğru yürümeye koyuldu. Sorulacak tüm sorular sorulmuş, tüm şüpheliler yakalanmıştı. Fedailerle bıçaklanan adamların arasında ne husumet olduğunu da nasılsa sorguda çözerlerdi. Bir kez daha amirinin karşısında ezilip büzülmeyecekti. Engin’le birlikte arabaya binerken, endişeli gözlerle yere bakan garson çocuğun halini görünce dayanamadı ve son bir kez yanına gidip omzundan tuttu.

“İşbirliğin için teşekkürler delikanlı.”

Çocuk, bu iri yarı dazlak polisi bir kez daha karşısında görünce korkuyla bir iki adım geriledi.

“Korkma, seni bir yere götürmeyeceğim. Ama sen de böyle yerlerde çalışma artık. Hem yaşın ufak hem de görüyorsun, insanın başına batakhanelerde her an her şey gelebiliyor.”

Çocuk, hapse girmeyeceğini anlayınca rahatlayarak omuzlarını düşürdü.

“Bir daha tövbe zaten komiserim. İnsanın kendi kanından birini öldürdüğünü de gördüm ya, artık hayatta çalışmam böyle yerlerde.”

Tayfun, vicdanını dinleyerek bu esmer çocuğun yanına gitmekle ne kadar doğru bir davranışta bulunduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

“Kendi kanından mı? Kendi kanından dedin! Kim kendi kanından birini vurdu?”

Mert Ali, Murat’ın söylediklerini bir mantık sırasına oturtmaya çalışıyor, ancak bazı bilgiler arada eksik kaldığı için tam olarak verdiği sonucu anlayamıyordu.

“Kol kasından ve karaciğerinden kan alarak bir insanın korktuğunu nasıl anlayabilirsin?”

Murat üniversitede ders verir edasıyla arkadaşına durumu açıklamaya koyuldu.

“Kendimizi tehlikede hissettiğimiz bir anda, örneğin deniz kenarında çok yüksek bir kayadan atlarken ya da birisiyle dövüşmek zorunda kaldığımız zamanı bir düşün. Böbrek üstü bezlerimiz, adrenal dediğimiz hormonu salgılamaya başlar. Adrenalin kana karışır karışmaz vücudun karşı karşıya kalınan mücadeleye hazır olması, kasların normalden daha etkin çalışabilmesi için kas çevresindeki ve kalpteki damarların genişleyip bu bölgeye daha fazla kan gitmesini, aynı mantıkla alınacak darbeler sonucu zayıflığın daha az olması için de vücudun deriye yakın kısımlarındaki

damarların da büzüşerek bu bölgeye daha az kan gitmesini sağlar. Çok korktuğumuz anlarda ten rengimizin solması da bu kan akışındaki değişiklikten kaynaklanır aslında.”

Mert Ali Adli patoloji uzmanı dostunun anlattıklarını, tek bir kelimeyi bile kaçırmamaya özen göstererek dinliyordu. Ardından araya girerek aklına takılanı sordu.

“Korkunca damarlara daha fazla kan pompalamak için vücuttaki kan miktarı mı artıyor?”

“Hayır. Adrenalin, dolaşımdaki kan miktarı aynı olduğu halde kas ve kalbe daha fazla kan gönderebilmek için girilecek olan mücadelede görevi olmayan mide, karaciğer gibi organlara giden damarların da büzüşmesini sağlayıp, buradan tasarruf edilen kanın dövüşmeye, boğuşmaya ya da kaçmaya yarayacak kaslara hücum etmesini sağlar. Ayrıca kasların mücadele için normalden daha güçlü ve yorulma süresinin daha uzun olması için de glikoz sentezinin artmasını destekler. Kaslara bol glikozlu kan hücumu olunca da o anlarda kendimizi normalden çok daha güçlü, çok daha hızlı ve dayanıklı hissederiz.”

Mert Ali de artık taşları yerlerine oturtmaya başlamıştı.

“Müfit Tezel’in vücudu da adrenalinin etkisiyle hızlı bir kan akışına başladı fakat kalbi bu tempoya ayak uyduramadı.”

Murat, anlaşılmanın verdiği rahatlıkla başını salladı : “Aynen öyle dostum. Tabi ölü bir adamın bedeninde bu anlattığım etkileri saptamak oldukça zor. Neticede olayın üstünden zaman geçmiş ve kan akışı durmuş durumda. Ancak işte bu ince ayrıntıları görebilmek için adli patoloji diye bir birim var zaten.”

Mert Ali, arkadaşının bu detayı yakalamasını takdir etse de, aklına başka sorular takıldığı için iltifat cümlelerini sonraya sakladı.

“Evde yapılan incelemede gazeteciden başka hiç kimsenin, ya da hiçbir şeyin izine rastlanmadı. Evde yalnızken onu bu kadar korkutan...”

Murat da arkadaşına aynı endişeli gözlerle bakıyordu.

“Basına gazetecinin gördüğü halüsinasyonlardan çok korktuğunu ve bu yüzden kalp krizi geçirip öldüğünü açıklayabilir miyiz?”

Mert Ali dostunun söylediklerini, sonuçları öngörebilmek için kafasında tarttı.

“Basın bunu kolay kolay kabul etmez. Adam anladığım kadarıyla yazılarıyla baya bir baş ağrıtmış, düşman edinmiş biri. Hayal gördüğünü söylersek, olayın üstünü örtmek için başka yönlere dikkat çekmeye çalıştığımızı düşünecektedir. Gazeteciyi küçük düşürmeye, onu bir deliymiş gibi göstermeye çalıştığımızı yazmaya başlarlar.”

Murat çenesini kaşırken gözleri bir anlığına ofisinin önünden geçen bir diğer doktora takıldıysa da dikkatini hemen toparladı.

“Haklısın, zaten ben de sadece otopsi sonucunda bulduğum fiziksel bulgulara rapor yazabilirim. Tahminimiz yüksek olasılıkla doğru ancak adamın psikolojisiyle ilgili varsayımları rapora geçemem.”

“Otopsi ne kadar sürede sonuçlanır?”

“İki hafta içinde raporu hazır olur.”

“Tamam. Basının özellikle üstünde durduğu işin içinde zehirlenme olup olmadığı. Kan tahlil sonuçlarının temiz çıktığını, ölüm sebebinin büyük ihtimalle kalp krizi olduğunu açıklarız. Yani doğal sebepler. Sen de raporunu buna göre yazarsın. Evde gördüğü köpekler ya da köpek kovucu cihazlar psikolojik bir vaka. Cinayet büronun ya da adli tıpın ilgi alanına giren bir konu değil.”

Murat da başıyla dostunun söylediklerini onayladı. İkisi birden ayağa kalktılar.

“Tamamdır amirim. Ne zaman gidiyoruz peki?”

“Nereye?”

“İçmeye tabi ki de, bize gel yengen, çok güzel yemekler yapıyor diyorum gelmiyorsun. Bari dışarıda felekten bir gece çalalım. Gece de demiştin ya hani.”

Mert Ali konunun bir anda değişmesine hemen uyum sağlayamadı. Akli hala gazetecinin gördüğü köpeklerle dolu sanrılardaydı.

“Tamam dostum, Müfit Tezel’in ölümünü bir sonuçlandıralım da, ondan sonra sen hangi gece istersen o zaman olsun.”

Adli Tıp Kurumundan çıkıp arabasına doğru giderken gözü köşedeki büfenin önünde asılı olan gazetelere takıldı. Hızlı adımlarla büfenin önüne gelerek merakla sayfaları karıştırmaya başladı. Diğer gazeteler Müfit Tezel’in ölümüne iç sayfalarında yer verirken Tek Dünya gazetesi haberi Müfit Tezel’in kitaplar arasında çalışırken çekilen büyükçe bir fotoğrafı ile manşetten vermişti.

GAZETECİNİN SORU İŞARETLERİYLE DOLU ÖLÜMÜ

Dün gece gazetemizin ünlü köşe yazarlarından Müfit TEZEL, İzmir Mavişehir’deki evinde sabaha karşı ölü bulundu. Komşularının TEZEL’in evinden gelen seslerden şüphelenip haber vermeleri üzerine olay yerine gelen emniyet birimleri, gazetecinin kalp krizi sebebiyle ölmesinden şüphelenseler de ölüm sebebi henüz resmi olarak açıklanmadı. TEZEL, 2008’de de kendisini öldürme maksatlı arabasına yerleştirilen bir bomba sebebiyle eşini ve 7 yaşındaki kızını kaybetmişti. Tek Dünya ailesi olarak, bu tür olaylara tarafı yaklaştığı artık gün gibi aşikar olan polisin yıllar önce yaşanan bu trajik olayın faillerini bulamadığı gibi, gerçeklerle halkını aydınlatma çabasında olan araştırmacı gazeteci TEZEL’in vefatının arkasında da bir komplo olması durumunda yine komplonun başındaki isimleri korumak adına bazı gerçekleri sümen altı etmeye çalışacağından eminiz. Bu karartmaya mani olmak için gazetemizin tüm imkanları seferber edilecektir. Yazarımız, arkadaşımız, aydınımız Müfit TEZEL’in ölümünün tüm ayrıntıları gün yüzüne çıkana kadar peşi bırakılmayacaktır.

Mert Ali, enselerine binmeye kararlı medyaya Müfit Tezel’in aslında kafasında yarattığı ve korunmak için evinin her yerine sesler yayan cihazlardan yerleştirdiği hayali köpeklerden kaçarken kalp krizi geçirip öldüğünü söylese bir sonraki atacakları manşetin de :”OLAY SAPTIRILIYOR” , “POLİSİN YENİ OYUNU” ya da TEZEL’E DELİ DAMGASI” türünden şeyler olacağını hayal etti. Zaten Murat’ın söylediklerini Rifat Başkomiserine ilettiğinde vereceği tepkiyi az çok tahmin ediyordu.

Tayfun, tavana asılı lambanın ışığında, saçları seyrekleşmiş adamın kafa derisinde parlayan ter damlacıklarına duygusuzca baktı. Adamın ter kokusundan, en erken bir hafta önce yıkandığı rahatlıkla anlaşıyordu.

“Ağabeylerin her şeyi anlattı zaten Fırat, debelenme boşuna. İkisi de Tahsin’i senin kışkırttığını, eline biraz para tutuşturup diğer iki herifi senin öldürttüğünü itiraf etti.”

Fırat gerginlikle farkında olmadan sol elinin üstünü hırsıyla kaşımaya başladı.

“Yok öyle bir şey amirim, Ağabeylerim demez öyle şey.”

Bu sefer Engin adamın yüzüne hızlıca yaklaştı. Öyle ki burunları birbirine değiyordu.

“Ha ağabeylerin doğrucu Davut, biz yalancı yavşaklarız onu mu diyorsun?”

“Yok amirim estağfurullah, haddime mi benim?”

Engin sinir krizi geçirirmişçesine kıpkırmızı kesilmişti.

“Siktirme ulan haddini şimdi bana! Neden Tahsin’e o adamları öldürmesi için para verdin?

„

Engin cinnetin eşiğindeymişçesine adamın suratına bağırırken, iyice korkuya kapılan Fırat'ın yüzü bu uzun saçlı polisin ağzından saçılan tükürüklerle yıkanmıştı.

“Ben Tahsin'e para falan vermedim amirim, olayla bir alakam yok.”

Engin söylenenleri duymuyormuş gibi bu sefer adamın iki omzundan yakalayarak sarsmaya başladı.

“Neden o adamları öldürttün lan? Konuş ulan yavşak!”

Tayfun Engin'in yavaşça omzuna dokundu. Ses tonu cüssesinden beklenmeyecek derecede sakindi.

“Engin tamam, biliyorsun önceki sorgudan zaten soruşturman devam ediyor. Şimdi bu adama da aynı şeyler olursa kurtaramayız seni.”

Engin, Tayfun'un uyarısı üzerine adamın omuzlarını bırakarak biraz geriledi.

“Ama amirim görmüyor musun herif inatla yalan söylüyor! Bırak şunun ağzını burnunu bir kırayım, belki o zaman beyni biraz açılır. Uğraştırmaz bizi pezevenk!”

“Tamam Engin, biraz bekle, sakın ol. Fırat şimdi bize her şeyi anlatır zaten. Değil mi Fırat? Bak bizim de evimiz, ailemiz var. Senin ifadeni alacağız, işimizi bitireceğiz ki evimize gidelim. Biz sana burada yardımcı olmaya çalışıyoruz. Ağabeylerin seni zaten sattı, kendi götlerini kurtarmak için ikisi de ağız birliği yapıp olayın senin diğer iki adamla şahsi meselenden kaynaklandığını söylediler. İfadelerini alıp saldı biz de.”

Afallamış halde bakan Fırat'ın sırtına dostane tavırla elini koydu. Engin de hala derin derin nefes almaya devam ediyor, gözlerini kırpmadan avını izleyen kaplan misali Fırat'ı süzüyordu. Tayfun'un sesindeki bir küçüğüne nasihatler veren abi şefkati rahatlıkla hissediliyordu.

“Bak koçum, ağabeylerinin ifadelerinden sonra seni zaten içeriye almak zorundayız. O konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Ama sanırım bu işin içinde tek sen yoksun. Bize o gece Tahsin'e neden müdahale etmediğinizi anlat, biz de savcıya sorguda polisle işbirliği yaptığını söyleyelim. Cezanı da hafifletmiş oluruz. Aksi takdirde cinayete azmettirmekten senelerce hapislerde sürüneceksin.”

Fırat ne yapacağını düşünür halde önüne bakıyordu. Engin sabırsızlığını daha fazla gizlemeye gerek duymadı.

“Amirim bu geri zekalının bir şey söyleyeceği yok, bırak döve döve konuştururum ben bunu!”

Tayfun gözlerini yukarı doğru kaldırarak Fırat'a bıktım bu herifin asabiliğinden der gibi bir bakış yaptı. Ardından arkasında kalan Engin'i görmek için döndü.

“Dur yahu, adama bir şans ver.”

Engin'se ipinden kurtulmuş kuduz köpek gibi odanın içinde bir o yana bir bu yana dönüp duruyor, derin derin nefes alıyordu.

Fırat en sonunda düşüncelerinden sıyrılıp silkindi. Kaşlarını abartılı şekilde çatı.

“Ağabeylerim öyle şey yapmaz, bir yanlışlık olmalı amirim.”

Tayfun beklediğini alamamanın verdiği hayal kırıklığıyla ellerini beline koyup nefesini bıraktı.

“Şimdi ben de senin hakkında Engin komiserime katılıyorum, Sen bizi yalancılıkla suçluyorsun. Peki, senin istediğin gibi olsun. Engin, ben kahve içmek için çıkıyorum biraz. Sen o süre zarfında arkadaşın sorgulamasına devam edersin.”

Engin'in yüzüne psikopatça bir gülümseme yayıldı. İyice açtığı gözlerini Fırat'tan ayırıyordu.

“Zevkle komiserim, arkadaşı yeni bir teknikle sorgulamayı düşünüyorum.”

“Yüzyılımıza uygun bir teknik olsun lütfen.”

Fırat Tayfun'un kapıya doğru uzaklaştığını görünce ellerini daha hızlı kaşımaya başladı.

Tayfun kapının ağzın kadar gelip durdu, tekrar Engin'in yanına giderek, sessiz ama Fırat'ın da duyacağı şekilde fısıldamaya başladı.

"Yüzünde iz istemiyorum, geçen seferki herifin ağzında diş bırakmamıştın. O yüzden kerpeten yok, burun kırma, göz morartma yok. Ne yapacaksan boynundan aşağı yap."

Engin sabırsız bir halde olduğu yerde ağırlığını bir ayağından diğerine vererek tıpkı bir sonraki raunda hazırlanan boksör edasıyla başını anladım manasında hızlı hızlı sallıyordu. Tayfun'un kulağına doğru yanaşarak ve yine Fırat'ın duyabileceği şekilde karşılık verdi.

"Cop sokabilir miyim? Biliyorsun bu tarz herifler dayağa dayanıklı oluyor, ama kıcına copun yarısına kadar girdi mi bir yıl önce akşam yemeğinde ne yediğini bile hatırlayıp söylerler."

Tayfun bir süre olasılıkları değerlendirdi.

"Tamam, cop muayenede iz bırakmaz, ama elektrik verme sakın, voltajda bir dengesizlik var bu aralar. Herif kömür olabilir."

Fırat konuşulanları duydukça dehşete kapılmıştı. Bacakları istem dışı titremeye başladı. Engin biraz sonra yapacaklarından zevk alacağını gösteren sapıkça bir sırıtmayla saçlarını at kuyruğu yapıp ensesinde topladı. Fırat'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Tamam! Durun tamam! Anlatacağım her şeyi!"

Tayfun, Nihayet zokayı yuttu diye düşünerek açtığı kapıyı tekrar kapatıp sorguya geri döndü.

Üç saat süren sorgunun ardından Tayfun kendini çok yorgun ve acıkmış hissediyordu. Engin'le beraber kesintisiz çapraz sorgu sonrasında kardeşlerden en küçüğü olan Fırat'ın çözülmesini sağlamışlardı. Pavyonun güvenliğinden sorumlu kardeşleri aynı anda farklı sorgu odasına alarak dirençlerini kırmak, birbirleriyle çelişen ifadelerini yakalamak istiyorlardı. Tayfun, kardeşlerin içinde en gergin duran Fırat'ı hemen tespit etmiş, diğer kardeşlerin sorgusunu başka meslektaşlarına havale ederek Engin'le beraber korkudan kaskatı kesilen bu adamın üzerine adeta çullanmışlardı.

Engin, Müfit Tezel'le ilgili bulduğu bilgileri düzenleyen Buse'nin masasının önündeki koltuğa oturdu, Buse'nin gözleri saatlerdir önünde oturduğu ekranın yaydığı ışık yüzünden kıpkırmızıydı. Engin onun bu halini görünce içinde bir şeylerin cız ettiğini hissetti. Buse zorla da olsa gülümsemeyi başardı.

"Nasıl geçti? Çözebildiniz mi adamı?"

Kendinden gayet emin şekilde ellerini ensesinde kavuşturdu.

"Her zamanki İyi Polis Kötü Polis tekniğini uyguladık."

Buse'nin kendine meraklı gözlerle baktığını görünce biraz daha açıklama beklediğini anladı.

"Mert Ali Komiserim sana daha anlatmadı sanırım. Sorgulamada geliştirdiği bir teknik var. Tayfun amirimle onu uyguluyoruz. Ben daha emekleme aşamasındayım gerçi."

Masasında sabahtan artan poğaçayı yemekle meşgul olan Tayfun, Engin'in sevgilisinin önünde pohpohlanmak için kendisine pas attığını hemen anladı.

"Senin bu konuda öğrenecek bir şeyin kalmamış, kötü polisi resmen tiyatrocu gibi oynadın."

Engin pasının karşılık görmesiyle birlikte, mutlu bir edayla 'Sağ olun amirim' dedikten sonra tekrar Buse'ye döndü.

"Ee nedir peki bu olay? Anlat hadi çatlatma adamı."

Engin, Buse'nin bürodayken kendisiyle amiri gibi konuşması gerektiğini hatırlatacak oldu ama nasılsa Mert Ali şu anda büroda değildi. Tayfun da az çok aralarında ne olup bittiğini biliyordu. Oturan Boğa desen, büroyu teröristler bassa kendi odasına girilene kadar ondan bile haberi olmazdı. O yüzden çok fazla üstünde durmadı.

“Sorgulanacak şahsın bir şeyler gizleyeceğini bildiğin zaman, sorguya giren polislerden biri iyi, diğeri kötüyü canlandırıyor. Kötü olan asabi, can yakmaya meyilli, daha önceki sorguda yaptıklarından dolayı soruşturma geçiren birini; iyi olansa hem kötüyü dizginlemeye, hem de sorgulanan şahsın hakkında zaten suçun kendi üstüne kaldığını, diğer tanıkların kendilerini kurtarmak için onun aleyhinde ifade ettiğini belirten mantıklı bir senaryo yazıyor. Çoğunlukla sorgudakiler bu evreye kadar çözülüp gerçekleri açıklıyorlar. Ama bugünkü adam gibi daha zorlular da çıkıyor bazen.”

“O zaman ne yapıyorsunuz?”

“O zaman da iyi polis odadan çıkacağını ve kötü polisle baş başa kalacaklarını söylüyor. Çıkmadan da adamın başına birazdan neler geleceğini belirten bir diyalog daha geçiyor.”

Buse, Engin’i mest eden gözlerini iri iri açarak ona baktı. Engin yerinden fırlayıp sevgilisinin dudaklarından öpmek için kendini zor tutuyordu.

“Buna rağmen adam çözülmezse ne yapacağız? Kötü polis gerçekten de kötü polis mi olacak?”

Ağzındaki lokmayı nihayet yutan Tayfun, gururlu bir ifadeyle lafa karıştı.

“O zaman adamı Mert Ali komiserime havale ediyoruz.”

Buse, anlatılanlardan etkilenmediğini göstermek istercesine yeniden bilgisayar ekranına döndü.

“Filmlerden bildiğimiz klasik polis hilesinin biraz daha geliştirilmiş hali işte.” Ardından Engin’e takılmak maksadıyla zayıf vücudunu gösterdi.

“İyi polisi sen oynasaymışsın keşke, bu boy posla sana daha çok yakıştırdı.”

Flörtünün kendisine takıldığını anlayan Engin de yüzüne çapkın bir gülümseme ekledi.

“Nasıl yani? Biraz daha kaslı olsam, daha mı sert erkek olurum sence?”

Buse de klavyeyi bırakıp Engin’le daha fazla ilgilenmeye hazırlanırken kapıda Mert Ali’nin belirmesiyle kendini topladı.

“Kimi bana havale ediyorsunuz?”

Amirlerinin büroya girmesiyle üçü birden ayağa kalktı. Tayfun heyecanlı bir şekilde :

“Buse’ye İyi Polis Kötü Polis sorgulamasını anlatıyorduk amirim, son evreden bahsederken siz geldiniz.”

Mert Ali hızlı adımlarla odasına doğru yürümeye devam etti. Uykusuzluk her geçen dakika kendini daha da hissettirmesine rağmen, elindeki dosyaları kapatmadan eve gitmek istemiyordu.

“Her şeyin bir zamanı var, Buse’ye hemen yüklenmeyin öyle.”

Mert Ali’nin sesini duyan Başkomiser Rıfat da sabahtan beri kapısı kapalı odasının kapısını açarak şişmiş gözlerle Mert Ali’ye baktı. İçeride güzel bir şekerleme seansından yeni çıktığı belliydi.

“Bütün ekip odama gelin, bakalım neler bulmuşsunuz.”

Mert Ali, Sabahtan beri yaptıkları incelemelerin hiçbirinde yanlarında yer almayan amirlerinin, şimdi yapılan işlerin sonuçlarını adamlarından toplayıp, amirlerine kendi yapmış gibi anlatacağını bilmenin verdiği kızgınlıkla odasının kapısını sertçe kapatarak başkomiserin odasına yöneldi.

Asayiş şubede kendileri haricinde üç tane daha cinayet büro ekibi olmasına karşın İzmir’in en kritik cinayet vakalarına her zaman bu ekip bakardı. En önemli sebebi de tabi ki Mert Ali Kaplan’ın bu ekipte yer almasıydı. Ancak ekibin asıl lideri Mert Ali olmasına karşın, resmi kayıtlarda görünen başı Başkomiser Rıfat Akıcı, bütün takdirleri, övgüleri alan isim olurdu. Bu, hiyerarşinin cilveleriydi ve ekipteki kimsenin bundan yakındığı yoktu. Neticede onlar da başkomiser olduklarında kendi ekiplerinin başarıları kadar övgü alacak, beceriksizlikleri kadar

da fırça yiyeceklerdi. Mert Ali'nin asıl canını sıkan adamın hiçbir şeye karışmamasına rağmen her şeyi kendi başarıyormuş gibi bir tavır içinde olmasıydı. Sanki o ve ekibin diğer üç elemanı olmasa bile, Rıfat tek başına her türlü vakanın üstesinden gelirmiş gibi bir edası vardı.

Arada sırada yaptıkları bu toplantılarda da ekibin neler yaptığını öğrenir, ardından Şube müdürlerine : "Şunu yaptım efendim, bunu yaptım efendim" diye sanki her sorgulamanın, her takibe alınan adamın başında bizzat bulunmuş gibi işin satışını yapardı. Mert Ali'nin elinden şu an için Şube Müdürlerinin ekibin kalanının varlığından haberdar olduğunu umut etmekten öte bir şey gelmiyordu. Aferin delisi biri değildi, ancak onca zahmetin ardından bir teşekkürün de çok görülmesini istemiyordu. Tayfun hızlı hızlı konuşmaya başlayınca düşüncelerinden sıyrıldı.

"Basmane'deki Havva Pavyon'da beş gün önce işlenen cinayette, Mert Ali komiserimin şüphelendiği bulguları değerlendirmek üzere tekrar olay yerine gittik amirim. Olay amirimin şüphelendiği gibi sadece kadın meselesinden çıkan bir kavgadan ibaret değilmiş."

Rıfat, astının vakalarda kendisinden daha iyi sonuçlara ulaşmasını ve ekibin geri kalanının kendinden çok Mert Ali'yi cinayet büronun başıymış gibi görüp, daha çok saygı duymalarını sindiremediğini belli eden haset dolu bakışlarıyla bir süre Mert Ali'yi süzdü. Ufak tefek olması sebebiyle, çok sevdiği deri koltuğuna oturduğunda masanın ardından görülmesi daha da zorlaşmaktaydı. Yorgun gözlerini Mert Ali'nin üzerinden zorla ayırıp tekrar Tayfun'a döndü. Bu tarz toplantılarda Mert Ali'nin bir önceki amirinden öğrendiği adet, toplantıdaki en kıdemli polisin herkese çay söylemesiydi. Ancak Rıfat bu konuda da Mert Ali'yi sinir etmeyi başarıyordu. Mert Ali Ankara'ya tayin olan amirinin yerinin doldurulmasının çok zor olduğunu düşünürdü. Belki de bu mesleğe mükemmel bir amirle başladığı için ondan sonraki amirinin her davranışı kendisine batıyordu.

"Neymiş peki?"

"Kan davası. Öldürülen Kenan Keçe ile İbrahim Tokel'in aileleri arasında Diyarbakır'dan İzmir'e göçmeden çok öncelerine dayanan bir kan davası meselesi var. Töreyle göre Kenan'ın İbrahim'i öldürmesi gerekiyor. İbrahim de can korkusuyla İzmir'de bulunmamak için o zamana değin bir oraya bir buraya taşınmış durmuş. Ancak Havva Pavyon'un fedaileri olan üç kardeş var, bunlar da Kenan'la amca çocuklarıymış. İbrahim'in adresini bulmuşlar. Kenan'a da gidip adamı temizlemesini söylemişler.

Kenan kuzenlerine direnmiş, genç yaşta adam öldürüp hapislerde sürünemeyeceğini söylemiş. Hatta bu kadarla da kalmayıp İbrahim'in adresine giderek durumu ona da anlatıp, artık korkmasının yersiz olduğunu, kan davasının bittiğini belirtmiş. Fakat bizim üç silahşor boş durmamış, bakmışlar ki Kenan bu işi yapamayacak, bu sefer Kenan'ın teyze oğlu olan Tahsin'i katil olmaya zorlamışlar. Bu işi asıl yapması gerekenin Kenan olduğunu, ama onun korktuğunu, şereflerinin namuslarının iki paralık olduğunu, kimsenin yüzüne bakacak halleri kalmadığını söyleyerek adamı iyiden iyiye bilemişler."

Rıfat, Tayfun'un anlattıklarını dinlerken masasının üzerindeki not kağıdına kıllı parmaklarının arasında sıkıştırdığı dolma kalemle gelişi güzel karalamalar yapıyordu. Önemli bir iş yapıyormuşçasına gözlerini önündeki kağıttan ayırmadan Tayfun'un sözünü kesti.

"Adamın adresi de belliymiş, neden gidip evinde öldürmemiş de pavyonda, pek çok insanın içinde öldürmüştü?"

Tayfun Rıfat amirinin kendisini zor durumda bırakabilme ümidiyle böyle bir soru soracağını bildiğinden hazırlıklıydı. Kendisine tecrübelerini aktaran Mert Ali komiserine emeklerinin boşa gitmediğini kanıtlamak istiyordu. Özellikle de o sabahtan sonra.

"Oturdıkları mahallenin neredeyse tamamı kendi memleketlerinden hemşerileri. Pavyonun sahibi, müşterileri, esnafı, muhtarı hepsi de ailenin töreye uymadıklarını, kanlarını yerde

bıraktıklarını biliyor. Bu sebeple kanlının vurulmasının herkesin gözü önünde olmasının daha uygun olacağını düşünmüşler. Ailenin şerefini geri kazanması dedikoduya mahal vermeyecek şekilde olmalıymış, bir nevi tören gibi. Bu nedenle pavyonda çalışan kadınlardan Svetlana adlı konsomatrisi İbrahim'i ayartması için evinin bulunduğu Çamdibi'ne göndermişler. Svetlana dişiliğini kullanarak İbrahim'i kafeslemiş ve çalıştığı pavyona gelmesini istemiş. İbrahim pavyonun bulunduğu Basmane civarında kanlıların oturduğunu biliyor olmasına rağmen muhtemelen kendisini öldürmesi gereken Kenan'ın sözlerine güvenerek kadının peşinden pavyona gelmiş. Ne de olsa mahallenin sakinleri kendisinin de hemşerileri diye düşündü herhalde. Fedai kardeşler Tahsin'e de zamanın geldiğini, kanlısının pavyonda olduğu haberini uçurmuşlar. Hatta kardeşlerden en küçüğü Fırat, çözmeyi başardığımız en küçük kardeş, Tahsin'le beraber cesaretini toplansın diye iki sokak aşağıdaki meyhanede içki masası kurmuş. Ama Tahsin'in cesaretini toplamak için sonradan uyuşturucu alacağını hesaba katmamışlar."

Mert Ali Tayfun'un anlattıklarını onun hakkında yanılmamış olmanın verdiği gururla dinliyordu. Genç meslektaşının bu son soruşturmasıyla ilgili anlattıkları, üç yıl gibi cinayet polisi için kısa sayılabilecek bir süre zarfında bir cinayetin farklı bakış açılarıyla nasıl tahlil edileceğini iyi öğrendiğini açıkça gösteriyordu. Sabah içine attığı kırılganlığı telafi etmişti nihayet.

"İbrahim'in Havva Pavyona gelip öldürüleceği Kenan'ın da kulağına gitmiş. Soluğu pavyonda İbrahim'le dostunun masasında almış ve gitmesi gerektiği, aksi takdirde öldürüleceği hakkında İbrahim'i uyarmaya çalışmış ancak yanlarındaki kadın da İbrahim'in gitmesini istemediğini söyleyip durmuş O esnada Tahsin pavyona girip, muhtemelen üstüne kalan bu pis işi asıl yapması gereken Kenan'ı pavyonda kanlısıyla kadınlı kızlı alem yapar gibi görünce kendinden geçmiş. Önce Kenan'ı bıçaklamış. Sıranın kendine geleceğini anlayan İbrahim de kaçmak için kapıya yönelmiş ancak fedailer kapıyı tutmuşlar. Kenan'ın işini bitiren Tahsin ardından İbrahim'i de bıçaklayarak öldürmüştü. Tahsin'in Kenan'ı da öldüreceğini hesaba katmayan üç kardeş hemen senaryoyu değiştirip, Tahsin'e polis sorgusunda masadaki kadına laf attığını, masadaki iki adam da küfredince dayanamayıp bıçakladığını anlatacağını ezberletmişler."

Rıfat, Tayfun'un lafı bitmesine rağmen hala dalgın bir ifadeyle önündeki not kağıdını karalamaktaydı. Anlaşılan bir süre sonra sıkılıp dinlemekten vazgeçmişti.

"İyi, ne yaptınız peki aldınız mı kardeşleri de?"

"Aldık amirim, dosyalarını tamamlayıp savcılığa göndereceğiz."

Rıfat kalemi bırakıp ellerini kavuşturarak öne doğru eğildi.

"Müfit Tezel'le ilgili ne buldunuz?"

Mert Ali sinirle yumruğunu sıktı. Çocuğa bir aferin de bari be adam! Gazeteci ile ilgili Buse'ye söylediği araştırma raporlarını henüz kendisinin görmediğini hatırladı. Gelir gelmez toplantıya çağrılınca bakmaya fırsatı olmamıştı.

"Gazetecinin kan testi sonuçları temiz. Herhangi bir zehirlenme şüphesi yok. Ölüm sebebi yüzde doksan ihtimalle kalp krizi. Kendisiyle ilgili bir araştırma yaptırдыm ancak henüz inceleme fırsatım olmadı. Dilerseniz ben baktıktan sonra size de."

Rıfat Mert Ali'nin lafını bitirmesini beklemeden yüksek sesle araya girdi.

"Cinayet büronun bu ekibi, bana bağlı olarak çalışıyor. Her türlü sorguyu, araştırmayı benim adıma yapıyorsunuz. Buna sen de dahilsin Mert Ali komiserim. Bu sebeple, ekibimin yaptığı araştırmayı görmem için öncelikle senin incelemene ihtiyacım yok."

Mert Ali beklemediği bu tepki karşısında ne diyeceğini, ya da ne yapacağını bilemedi. Kendisine saygı duyan astlarının yanında resmen fırça yemişti. İlk tepki olarak odadan çıkıp gitmeyi düşündü, ancak böyle bir hareketin meslekte pişmemiş, tecrübesiz çaylakların yapacağı türden çocukça bir tavra olacağını fark ederek yerinde oturmaya devam etti. Rıfat Başkomiserin

üstünlük mücadelesi ancak bu odadan çıkana kadar sürecekti. Ses tonunu korumaya çalışarak :
 “Haklısınız amirim, sadece işe yarar bilginin elenip size sunulması için önce ben göreyim de...”

“Tamam hadi tamam uzatma. İşimize bakalım, boşa vakit harcıyoruz.”

Mert Ali sinirlerine hakim olabilmek için yumruğunu daha da sıktı. Eğer bir kez daha sözü yarıda kesilecek olursa kendine hakim olamamaktan korkuyordu.

Ekibin diğer üyeleri de bir anda gerilen ortamın etkisiyle sessizce birbirlerine bakmaktaydılar. Rıfat astlarına kimin patron olduğunu göstermiş olmanın verdiği keyifle koltuğuna yaslandı. Mert Ali de anlık öfkeyle saçma bir harekette bulunmadığı için gerilen sinirlerini kontrol altına alma mücadelesine devam etti. Yuvarlak kafasını koltuğuna iyice yaslayan Rıfat, ellerini göbeğinin üstünde birbirine kavuşturdu.

“Evet, araştırmayı kim yaptıysa anlatsın bakalım neler varmış elimizde gazeteci ile ilgili.”

Buse tedirgin bir şekilde Mert Ali komiseri için hazırladığı dosyayı açtı. Daha önceki olaylarda Mert Ali bu dosyayı alır, okur, inceler ve meseleyi aydınlatıcı bilgileri arasından çeker alırdı. Ancak şimdi tüm dosyanın okunması gerekecekti.

“Müfit Tezel ismi, polis kayıtlarına ilk kez üniversite yıllarında karıştığı öğrenci olaylarıyla girmiş. Birkaç kez sol görüşlü derneklerin yürüyüşlerinde gözaltına alınmış. Bunun dışında sicilinde başka bir suç kaydı yok. Sol görüşlü birkaç dergi ve yerel gazetede Komünizm-Sosyalizm konulu makaleler, araştırma yazıları yazmış. Asıl ününü son on yıldır köşe yazarlığı yaptığı Tek Dünya gazetesinin eki olan ‘Tek Ege’ sayesinde kazanmış. Bu gazetede de ilk zamanlarda sol görüşlerle ilgili yazılar yazarken, sonraları araştırmacı gazeteci kimliği ile çeşitli holding patronları, şirket yönetim kurulu üyeleri hakkında hayali ihracatlar, rüşvetler, baskı ve şantaj ile ihale alımları, imar izinlerinde yolsuzluk gibi konularda yazılar kaleme almaya başlamış.”

Buse, nefes alacak kadar ara verdikten sonra okumaya devam etti.

“Yazıları, halk tarafından çok rağbet gördüğü için kimi zaman gazetenin yurt genelinde çıkan ana baskılarında da yayımlanmaya başlamış. Son beş yıl içinde özellikle Sebudoğlu Holding’e yüklenmiş. Holdingin yönetim kurulu başkanı, aynı zamanda en büyük hissedarı olan Cihad Sebudoğlu hakkında kimi zaman hakarete varan yazılar dahi yazmış. İzmir ekonomisini nasıl tekeline aldığı, rüşvetle nasıl devlet ihalelerinin belgelerini önceden temin ettiği, fabrikalarının nasıl İzmir Körfezi’ni kirlettiği, çeşitli ihalelerde kendine rakip olan firmaları nasıl ihalelerden çekilmeye zorladığı gibi her gün pek çok olayla ilgili yazı, belge, röportajı köşesinden yayımlanmış.”

Rıfat sinir bozucu şekilde sırttı.

“Adama bak sen yahu, koskoca Sebudoğlu’na kafa tutmuş.”

Mert Ali içinden desene senin tam tersin biri diye geçirirken, gazetecinin kan testinden zehirlenme belirtisi çıkmadığı için adamın doğal sebeplerle öldüğünü, bu nedenle de yapılan bu araştırmanın artık bir anlamı olmadığını söyleyecek oldu, ancak amirinin kendisinin bir sonuca varmak istediğini hatırlayarak dinlemeye devam etti.

“Zaten yazdıklarına karşı cevap da bir süre sonra gelmiş. 2007 yılında, 9 Aralık tarihinde arkadaşlarıyla Bostanlı’da beraber olduğu bir akşam yemeğinin çıkışında Kemal Özer adlı bir şahıs tarafından sol bacağına bir el ateş edilmesiyle yaralanmış. Gözaltına alınan Kemal, sorgulamasında gazetecinin yazdıklarının kanına dokunduğunu, daha fazla sessiz kalamayarak yapması gerekeni yaptığını söylemiş. Bu suçtan dolayı 9 ay hüküm giyen Kemal’in daha önce de gasp, hırsızlık, uyuşturucu satıcılığı gibi suçlardan poliste sabıkası bulunuyor. Ancak bu durum Müfit Tezel’i durdurmamış, yine Sebudoğlu Holding’e ait Sebud Otel’de kaçak kumarhane çalıştırıldığına dair bir yazı daha kaleme almış, yazıyı ihbar olarak değerlendiren polis de yazının yayımlandığı gün otele baskın gerçekleştirmiş. Ancak otelde kumar oynandığına dair herhangi

bir delil bulunamamış. Cihad Sebudoğlu da gazeteye yüklü bir miktarda tazminat davası açmış.”

Mert Ali adamın gözü peklğini takdir etmişti. Basından takip edebildiği kadarıyla hızlı bir yükselişe geçen bu holding hemen hemen tüm yerel basın organlarını kontrolü altına almış, sadece Tek Dünya gazetesi gibi birkaç gazeteye ve eski kulağı kesik gazeteciye dış geçirememiştir.

“Tazminat davası yüzünden gazetenin genel yayın yönetmeni bir ara Müfit Tezel’e başka konuların üzerine gitmesi hakkında baskıda bulunmuş. Ancak Müfit Tezel vurulmasından 5 ay sonra bile bir başka muhabirle röportajında : “Benim görevim halkı haksızlığa karşı bilgilendirmek, bilinçlendirmek. Bu görevim uğruna kendi canım dahi her şeyimi kaybetmeye hazırım.” Şeklinde beyanat vermiş. 2008 yılı ocak ayında da sanki bu sözlerine cevapmış gibi evinin önünde park halindeki arabasına yerleştirilen bombanın patlaması sonucunda eşi ve kızını kaybetmiş.”

Tanınamalarına karşın bir ailenin, özellikle küçük bir çocuğun bu şekilde katledilmesini duymak, ve geriye kalan idealist bir adamın, bir babanın neler hissettiğini anlamaya çalışmak odadakilerin bakışlarını önlerine eğmelerine neden olmuştu. Buse söylediklerinin sindirilebilmesi için bir süre bekledikten sonra devam etti.

“Müfit Tezel bu olayla da durmamış. Cihad Sebudoğlu hakkında yazılar yazmaya, yolsuzluklar, yeni imar alanları ile ilgili rapor verecek olan bilirkişilere yapılan baskılar hakkında çeşitli belgeler, konuşmalar, adam kaçırmalar, şantaj gibi pek çok konuyu köşesine taşımaya devam etmiş.” Buse elindeki notları çevirirken yüzünde şaşkın bir ifade ile devam etti : “Amirim yalnız bundan sonrası biraz ilginç, hatta saçma diyebiliriz.”

Rıfat dinlediklerinden sıkılmış halde saatine baktı.

“Oku kızım hadi, yorum yapma oku sen sadece.”

Buse gereksiz yere terslenmesine bozulduysa da belli etmedi.

“Geçen yılın Temmuz ayında daha önce hakkında kaçak kumarhane ile ilgili yazı yazdığı Çeşme’deki Sebud Otel’in genişletme projesindeki hukuksuzluklar ile ilgili köşesinde yeni bir dizi yazıya başlamışken, bir anda gazeteye istifasını vermiş. Bu ani kararına gerekçe olarak da artık yorulduğunu, haksızlıkla olan mücadelenin kendisinden çok şey çaldığını göstermiş.”

Mert Ali, Buse’nin söylediklerini kafasında tekrarladı. Ailesini bile kaybetmesine rağmen yolundan dönmeyen bu adam, bir anda verdiği mücadelenin kendinden çok şey götürdüğünden şikayet edip kariyerini noktalama kararı alıyordu. Psikolojik rahatsızlığı bu dönemde baş göstermiş olmalıydı.

“Meslektaşları ve gazetenin yayın yönetmeni gitmemesi için çok ısrar etmiş ancak dinletemişler. İstifasını verir vermez soluğu Kuşadası’ndaki yazlığında almış. Fakat daha da garibi iki hafta sonra tekrar köşe yazarlığına geri dönmüş. Müfit Tezel’in ilginç kararları bununla da bitmiyor, daha önce köşesinde senelerce Sebudoğlu’na yüklenirken bu sefer lehinde yazılar kaleme almaya başlamış.”

Rıfat şaşırılmış bir ifadeyle : “Nasıl yani?”

“Açtığı okullar, vakıf yemeklerinde bağışladığı paralar, kimsesiz çocuklara bayramlarda hediyeler götürmesi gibi çeşitli yazılar. Bir anda Cihad Sebudoğlu’nu pohpohlayan yazarlar kervanına katılmaya karar vermiş. Yazılarının takipçileri internette çeşitli forumlarda yazarı bu ani değişikliği yüzünden yerden yere vurmaya, kalemini sattığını iddia etmeye başlamışlar. Tezel önceleri her konuda meslektaşlarıyla röportaj yaparken bu dönemden sonra hiçbir teklifi kabul etmemiş. Neden değiştiği hakkında da tek bir cümle bile yorumu yok. Bulabildiklerim bu kadar başkomiserim.”

Buse dosyasını kapatırken bütün ekip ne söyleyeceğini merak ettikleri Rıfat Başkomiserlerine bakıyordu. İşte herkesin ağzınızdan ne çıkacağını, konuyu nasıl değerlendirdiğinizi öğrenmek

istedikleri an, en kritik andı. Diğer zamanlarda aklınıza gelen her şeyi söyleyebilirdiniz ancak böyle durumlarda dudaklarınızın arasından çıkan her kelime pek çok sonuca neden olabilirdi. O anda ekibinize : “Gidin ve o holding patronunu getirin. ” dediğinizde ekibinizin İzmir’in altını üstüne getireceklerini, hatta adamın holdingini dahi basacaklarını bilirdiniz. Bunun sonucunda oluşacak her türlü yasal sorumluluk da kararın sahibi olarak sizde olurdu. O yüzden o an söylenecekler gerçekten çok önemliydi. Mert Ali’ye göre yapılacak yorum basitti : Yazar yaşadığı psikolojik sorun nedeniyle kendisiyle çelişen kararlar vermişti ve elde ettikleri bulgular doğal sebepler yüzünden öldüğü yönündeydi. Yani dosya kapanmıştı. Ancak kendisini astlarının önünde bozan amirine tüyo vermeye hiç niyeti yoktu.

Rıfat ne diyeceğini bilememenin verdiği tedirginlikle, sanki biraz önce sözünü kesip, tersleyen kendisi değilmiş gibi Mert Ali’ye döndü.

“Ne diyorsun? Bizim üstüne gitmemiz gereken bir şey var mı sence?”

Mert Ali de bu açığı beklemekteydi. Yüzünde bu kadar salak olmayı nasıl başarıyorsun anlamına gelen bir gülümsemeyle Rıfat’a baktı.

“Bu büronun amiri siz olduğunuza göre alacağınız kararda bana ihtiyacınız yok amirim. Ben ve ekibinizin geri kalanı üstüne düşeni yaptı, gerekli bilgileri size sundu. Asayiş Şube müdürüne ne anlatacağınız, ne karar vereceğiniz size kalmış.”

Rıfat öfkeden oturduğu yerde kıpkırmızı oldu. Ancak bir şey diyemedi.

“Anlaşıldı. Ben konunun üzerinde biraz daha çalışacağım. Yarın size ne yapılacağını bildiririm. Toplantı bitmiştir.”

Tayfun odanın içinde gülmemek için kendini hızla dışarı attı. Rıfat, kapıdan en son Mert Ali çıkarken yüksek sesiyle irkilmesine neden oldu.

“Mert Ali! Yarın gelmeden sakalını kes! Büromda kimseyi böyle mağara adamı gibi dolaşırken görmek istemiyorum!”

Mert Ali arkasına dönüp amirinin üstüne yürüdüğünü hayal etti. Ancak yedi yıllık kariyerini bir anda silip atma kararı alacaksa, sebebi bu gereksiz adam ve bu gereksiz hadise olmamalıydı. “Tamam amirim.” diyerek sakince odadan çıkıp gitti. Kendi öfkesine rağmen karşı taraftan böyle uysal tepkiler görmek Rıfat’ı daha da çıldırtıp, sümenin üzerinde duran karalama kalemini hışımla odanın karşı duvarına dayalı dosya dolabına fırlatmasına neden oldu.

Tayfun gülme krizinden nihayet çıktıktan sonra Mert Ali’nin odasına geldi.

“Amirim, ne yapacağız peki? Gazetecinin dosyası kapandı mı?”

Mert Ali ellerini ensesinde birleştirerek Tayfun’a baktı. Artık ayakta zor duruyordu.

“Valla amiri duydun. Yarına bir sonuca varırsın herhalde.”

Tayfun odadan çıkmak üzereyken Mert Ali, Rıfat’ın yapmadığı şeyin, öyle ya da böyle yapılması gerektiğini düşündü.

“Tayfun?”

“Efendim abi?”

“İyi iş çıkardın. Aferin.”

Tayfun’un yüzü bir anda gururla aydınlandı. Bu iri kıym adamın afacan çocuklar gibi gülebilmesi şaşılacak şeydi doğrusu. Ancak Mert Ali çok da havaya girmesini istemiyordu.

“Bir şeyi atlaman dışında tabi...”

Tayfun, gülümsemesi yüzünde donarak öylece baktı. Hiçbir şeyi gözden kaçırmadığından emindi.

“Kadını unuttun.”

“Kadını?”

“İbrahim’i kandırıp pavyona getiren. Neydi adı? Svetlana mı?”

Tayfun içinden kendi kendine belalar okuduğu belli olan bir ifadeyle önüne baktı. Deminki neşeli afacandan geriye eser kalmamıştı. Mert Ali gönlünü almak için masasından kalkıp Tayfun'un omzuna babacan bir tavırla vurdu.

“Sıkma canını koca oğlan! Kadını bulsan bile Türk vatandaşı olmadığı için sınır dışı etmekten başka bir şey yapamazdık. Zaten ortalık karışınca soluğu Rusya'ya giden ilk uçakta almıştır bile.”

Mert Ali eve geldiğinde uykusuzluk kendini iyiden iyiye hissettirmeye, başı dönmeye başlamıştı. Sokak kapısını açıp, boş ve karanlık koridorla karşı karşıya kalınca, yalnızlığını hatırlayarak uykunun, yorgunluğun yerini bir anda umutsuzluk, tükenmişlik almıştı. Evden çıkarken bıraktığı yegane yoldaşı yalnızlık, kapıyı açar açmaz tüm soğukluğuyla yine karşılayan, boynuna sarılan olmuştu.

Yemek yemeyi bile düşünmeden kendini duşta sıcak suyun huzurlu temasına bıraktı. Günün bütün dertlerini, sıkıntılarını yatağına yatmadan önce bacaklarından süzülüp giden bu suyla beraber üstünden söküp atmak istiyordu.

Tavana yükselen buharın içinde gün boyunca yaşadıklarını gözden geçirdi : Aile şereflerini pavyon masalarında kurtaran insanlar, genç yaşta öldürülüp bir kenara atılmış bir kız, inandıkları uğruna ailesini, akıl sağlığını kaybeden bir gazeteci...En çok da gazeteciyi düşünüyordu, kendi hayatıyla benzerlikler Tezel'i kendine daha yakın hissetmesine neden olmuştu. Ya o da bir gece hayali varlıklarla savaşmaya başlarsa? Yalnızlıktan dengesi bozulan beyninin ürettiği hayali katiller, o ayakbaşıları olmayan kızı öldüren katil gibi kendini boğazlarsa?

Kötü düşünceleri hemen kafasından atıp kurulanmak için elini havluya attı. Duş çıkışında aynada kendini uzun uzun inceledi. 37 yaşında olmasına rağmen kırkını çoktan devirmiş gibi görünüyordu. Gür saçları arasında birkaç tel, kaçınılmaz sonu haber vermek istercesine ağarmaya, gözlerinin altında uykusuzluk ve yorgunluktan torbalar oluşmaya başlamıştı. Her ne kadar sevmese de amirine hak vermek zorunda hissetti kendini. İki haftadır kesmediği sakallarıyla banka ATM lerinde sabahlayan şarapçıları andırıyordu adeta. Sakalını keserken bıyık bırakmayı düşündü, Mine'nin ona bıyığın çok yakıştığını söylediği zamanları hatırladı. Yüzünde köpük, elinde tıraş bıçağı buğulu aynaya öylece, hiç kıpırdamadan bir süre baktı. Bir kalbinin olduğunu hatırlatan yegane şey hatıraları olmasına rağmen, bazıları hatırlamak istediği en son görüntülerdi. Ve nedense en çok da onlar gözünün önüne geliyordu. İnsan bilinci kötü hatıraları, pişmanlıkları belli bir sürenin sonunda silmeye, bilinçaltının derinliklerine gömmeye programlı iken nedense Mert Ali'de bu bir türlü işlemeyen bir kuraldı.

İzmir'de şimdiye kadar pek çok cinayeti aydınlatmış, pek çok ceset görmüş, hatta iki kişiyi çatışma esnasında öldürmüş, emniyetin bütün birimlerinin çalışanları arasında başarıları, yaşadıkları dilden dile anlatılan, genç yaşta çoktan efsane olmuş bu komiser, tek başına yaşadığı evinin banyosunda yere oturmuş, yüzünde tıraş köpüğüyle hıçkırıklar içinde uzun dakikalar boyunca bütün vücudu sarsılarak ağladıktan sonra bir nevi deşarj olmuş halde yatağının yolunu tutarak kendini uykunun teskin edici kollarına bırakmıştı.